

OOB Třebíč

O-rok 2009 očima členů OOB Třebíč

Ročenka 2009

**ODDÍL
ORIENTAČNÍHO BĚHU**

TŘEBÍČ

Úvodník

Aneb potíže při výrobě ročenky

Minulý rok jsem hloupě prohlásil, že tu ročenku teda klidně udělám. Nakonec tato nezáviděníhodná práce připadla na Lenku s Lukášem a já jsem zůstal v pořadí.

Sice jsem tušil, že s tím bude mnoho práce, že polovina příspěvků nedorazí včas a že nikomu se nebude chtít psát cosi do ročenky, která stejně nakonec skončí na záchodě nebo hluboko v šuplíku. Proto jsem první termín uzávěrek stanovil dostatečně předem, aby v případě, že někdo náhodou zapomene, měl možnost v druhém termínu. Původně jsem chtěl u všech takovýchto článků připsat poznámku „došlo po uzávěrce“ ale u nadpoloviční většiny by to patrně nepůsobilo dobrým dojmem. Hlavně by to nebyla dobrá vizitka u čtenářů z jiných oddílů (ano i takoví existují; třeba Běďa má přehled úplně o všem - zdravím do Pardubic).

Poté nastala práce s řazením, hledáním fotek, korektur a bůhvíčehoještě. Proto tedy před Lenkou smekám a umisťuji její fotku na titulní stranu ;-). Nakonec však došlo slušné množství článků, některé kratší, některé obsáhlejší. Ročenka je k dispozici na internetových stránkách oddílu.

Přeji příjemné čtení

Jan Klusáček

Obsah

Úvodník	2
Obsah	3
Kluslajdi na Ski Adventure aneb Staří blázni	4
O myšlence povinného značkování	5
LV Lesná - (Slasti a) strasti se stavěním tratí.....	7
Taky si v lese zpíváte?.....	8
O tom, jak vetoši stáli na stupních vítězů v celostátních závodech.	9
Jak jsem prožíval štafetový závod.....	11
Nicola Manfredi - YOU AND ME	16
Julské alpy	18
Tyrolské elegie.....	21
Třídenní v Ludvíkově	24
OOB Povídka.....	25
Krátké ohlédnutí za PP 2009	27
Proč jezdit na pětidenní v ČR?	28
Ve skalním průlezu	29
Jak Nešporovy soupeřily.....	30
Jak spolu souvisí práce manažera a orientační běh?	35
Příspěvek Martina Fialy do ročenky	41
Sezona v lokomotivě	41
V Třebíči se vůbec poprvé běžely Americké štafety jako oficiální závod	44
Silvestrovskovánoční dovolená	49
Prognóza budoucnosti třebíčského OB	52
ZHODNOCENÍ SEZÓN 2009	53

Klusslajdi na Ski Adventure aneb Staří blázni

Jitka Klusáčková

Vysvětlivky (raději hned na začátku):

- *Klusslajdi: soutěžní název veteránského páru*
- *Ski Adventure – zimní obdoba Bike Adventure: lyžařský závod dvojic pro širokou veřejnost, orientační vytrvalostní soutěž, které se mohou účastnit jak profesionální, výkonostní, tak i sváteční lyžaři. Na tratích podobných závodů potkáte klasické lyžaře, lidi startující na dálkových skimaratoncích, orientáky i horolezce.*
- *Staří blázni: tímto označením nás před cca 4 lety počastoval Glum, když jsme ho v Krušných horách „nutili“ jet na běžkách za krásného počasí a v krásné stopě v Německu a o něco horší v Česku cca 50 km.*

1. Přihlásit se či nepřihlásit? Jet na Novoměstsko jako turisté v tempu rekreačním, s vidinou oběda v příjemné hospůdce nebo se štvát podle mapy, sypat do úst rozinky a vybírat, která kontrola stojí za návštěvu? Vítězí varianta č. 2 (neboť kdo se nechal kdysi vyhecovat na lyžařskou 24-hodinovku si nemůže tento podnik nechat ujít) se závazkem, že pojedeme "na pohodu". My - manželský pár (zkouška vztahu?) se tedy hlásíme pod opravdu nic neříkajícím jménem "Klusslajdi" do kategorie MDv (= on a ona, součet věku nad 80).

2. Budíček v 5:45 (v neděli! - jsme blázni!). O dvě hodiny později už jsme na prezentaci a dostáváme mapu (turistická 1:50 000) se 26 kontrolami v oblasti Nové Město -Mílovy v severojižní ose a Cikháj - Jimramov v ose západ - východ. Kontroly rozesety všude, pospojovány oranžovými křivkami značícími stopy vyjeté rolbou, skútreem či pouze lyžařem, první a poslední bude povinná, ale nevíme, která to bude. Plánujeme, co všechno bychom mohli stihnout a máme velké oči.

3. Mazání, zkouška mazání, oblékání (dilema: více? méně? méně je lépe...), balení mapy do mapníku, vosků, jídla a pití do bidonů. Staré dobré TOI-ky. Zima, padající sníh, slunce nevidět.

4. 9:39 startuje naše vlna (tj 10 dvojic). 500 m po startu chytám za jízdy lísteček s bodovými hodnotami (od 0 b do 30 b). První a poslední kontrola na jedné lajně. Had lyžařů se táhne do kopce. Dojíždíme startovní čísla pod 100, dojíždějí nás startovní čísla nad 141 (to jsme my). Zpočátku se držíme plánu.

5. Dalšíh pět hodin makáme jak otroci (ale dobrovolně), člověku to nedá. Občas lehce měníme plán (kontrolu za 30 si nenecháme ujít). Pořád to vypadá, že máme dost času a stihneme toho hodně. Postupem doby tento názor měníme, budeme rádi, když dojedeme v limitu. Občas mažeme (rozuměj „lyže“, jíme a pijeme, ale vše ve svižném tempu. Trápíme se ve stopě vyjeté lyžařem, 30 cm čerstvého sněhu dělá svoje. Pak potkáváme Janu Dvořáčkovou. Běží svěže (je venku rekreačně, na chvílku), my jí sice stačíme, ale ke svěžesti máme daleko. Poslední hodinu honíme čas. Kupodivu předjíždíme pár výrazně mladších závodníků. Poslední kontrola, do limitu asi 7 minut. Cíl razím necelé 2 minuty po limitu (= mínus 2 body). V cíli čaj, ionťák, banány, jablky, sušenky... Přežili jsme. Ještě stihneme obdivovat i malou Terezku Ester Kamenickou...

6. Dopotácíme se do centra, Martin na mě volá: "Hádej, kolikátí jsme?" Druzí!!! Po Rosecké s Pospíšilem! No tak jo. Převlékání ve sněhu, zima, teplá polévka a pak radost při vyhlašování. Dokázali jsme to a a ani jsme se nepohádali, nebyl čas...

7. Doma při studování mapy přicházíme na geniální postup, kterým (kdyby nás ovšem napadl v určité době na určitém místě) bychom mohli místní trénované běžce porazit. Ale to znáte všichni, ne?

8. Teplá sprcha je úžasný vynález. Tělíčko bolí, ale překvapivě ne moc dlouho a druhý den v pohodě chodím. Martin prohlašuje, že se mu to moc líbilo. Že by za rok zase?

P.S. Kdyby Vás náhodou zajímala mapa a kontroly a kdo kudy jel a jak vypadal, najdete vše na stránkách Ski Adventure.

P.P.S. Pouvažujte, kdo se přidá (napadne-li dost sněhu – termín: 14. 2. 2010). Opravdu ta taškařice stojí za to.

O myšlence povinného značkování

Lucie Jirásková

Začnu pěkně zeširoka, abyste byli v obraze. Jedno úterý v podvečer jsem se vracela vlakem z Brna do Třebíče. Zúčastnila jsem se tam studentské konference konané při příležitosti vyhlášení soutěže bakalářských a diplomových prací, do které jsem se přihlásila i já. Abyste věděli úplně všechno, nic jsem nevyhrála, ale dostala jsem (a všichni ostatní) prima knížku o přírodních parcích Jihomoravského kraje.

Konferenci, na níž každý soutěžící prezentoval svoji práci, jsem považovala za společenskou událost a tak jsem si na svém zevnějšku dala velmi záležet. Elegantní černé kalhoty s bílou halenkou neurazí a vesta tento model doplní a navíc zahřeje. Také účes vypadal pěkně – vlasy rozpuštěné, nikoliv však rozevláté, nýbrž dvěma pramínky vzadu přichycené – takto jsem se nemusela stydět o své práci hovořit. Konference se velmi vydařila a tak jsem odjížděla s pocitem příjemně stráveného

dne, kde jsem se dozvěděla mnoho užitečných věcí (například jak levné je jíst maso a nebo jak u suchozemských stejnonožců rozeznat samečka od samičky).

Sedla jsem si do vlaku, vytáhla svačinu a otevřela časopis na stránce, kde jsem měla rozečtený zajímavý článek (Keltové a cystická fibróza), který byl také nesmírně složitý na pochopení, a tak jsem pečlivě louskala každé slovíčko, aby mi neunikla pointa. Za chvíli se vlak začal plnit (na úterek velmi rychle a nezvyklým množstvím lidu). Tak bylo jen otázkou času, kdy si i ke mně někdo přisedne. Slečně nebo mladé paní jsem na její zdvořilou otázku, zda je zde volno, odpověděla: „Samozřejmě, prosím.“, a opět jsem se věnovala četbě a svačině. Něco mi však přelétlo přes mysl a nedalo mi, abych se na nově příchozí podívala znovu a lépe. Není to náhodou Magda z orientáku? Mladá, štíhlá, ve slušivém šedivém kalhotovém kostýmku a s růžovou blůzkou, vlasy rozpuštěné, právě odkládala šedý dlouhý kabát. Magda? Neblázni, to není ona.

Vlak se konečně dal do pohybu (jenom deset minut zpoždění). Svačinu jsem již snědla a musím se přiznat, v článku o zdravotních problémech Keltů jsem se už úplně ztratila. Mladá paní naproti usnula, a tak jsem si ji prohlédla důkladněji a spokojeně jsem mohla konstatovat, že to Magda skutečně není. S touto myšlenkou jsem také usnula a probudil mě až před Třebíčí telefonát mé spolucestující, která manželovi sdělovala, že už za chvíli dorazí: „Mari, za chvíli přijedem do Třebíče.“ Mari? Hergot, to je přece Marek, Magdy manžel! Takže je to ona!

Žel, v Třebíči vystupovalo hodně lidí, a tak jsme se již nestihly pozdravit...

...Tento příběh má samozřejmě dohru. S Magdou jsem se potkala na Hujerovi, když jsem po závodě šla k autu. Povídám jí: „Ahoj Magdi, tuhle jsme se nepoznaly ve vlaku!“ A ona na to: „Tak´s to byla ty! A já jsem si říkala, když jsem Tě dneska viděla na startu, žes to určitě ty nebyla!“

„Však já jsem tě poznala jenom podle toho, že jsi do telefonu oslovila Marka!“

A co z toho vyplývá? Že pokud nemáme na sobě dres, šustáky nebo alespoň jehličí ve vlasech a obličej, nemají se orientáci, kteří se v civilu neznají, vůbec šanci poznat. Proto se ptám: nemá cenu přemýšlet o nějakém povinném značkování, které by tento problém vyřešilo?

LV Lesná - (Slasti a) strasti se stavěním tratí

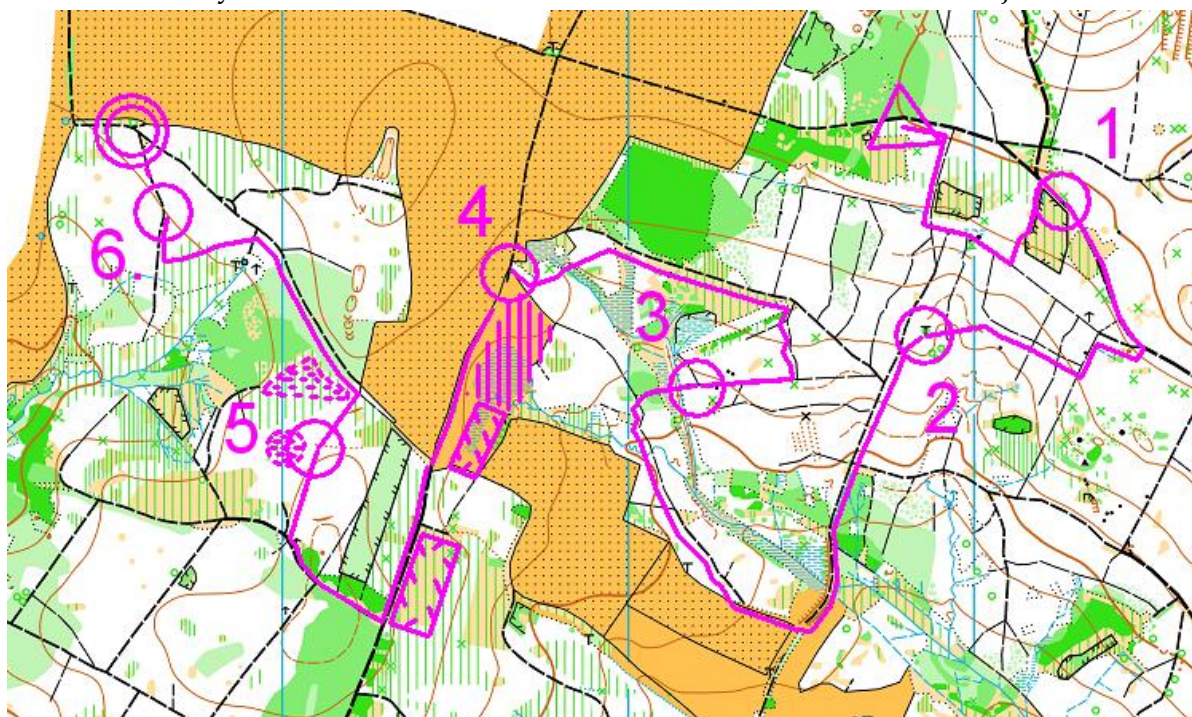
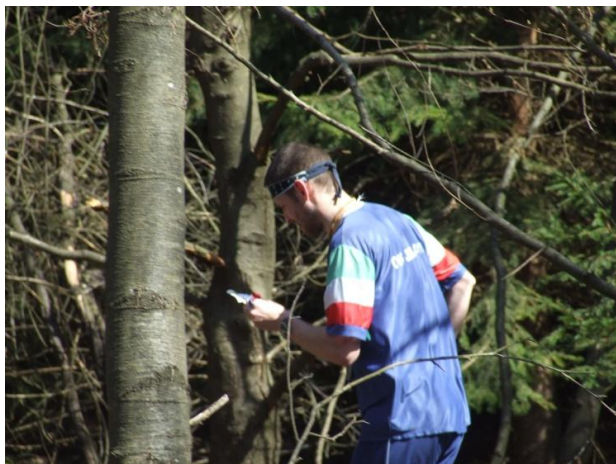
Jan Klusáček

Liga bude o velikonocích. Tedy v době, kdy budu s oddílem, kde jsem začal hostovat (Trutnov), pobíhat po lesích a soustředit se. Nechtěl jsem ale nechat celý závod na ostatních Třebíčácích, kvůli nějakým běžcům ze severu. Tak jsem se nabídl, že postavím tratě.

Upozorňuji, že nemám žádnou licenci, či cokoliv jiného – jen vlastní zkušenosti.

Táta se nabídl, že mi pomůže

Po několika týdnech, kdy jsem měl mapu stále u sebe a co chvíli do ní tupě zíral sestavit první koncepci – start z rozcestí na východ a cíl u hradiště. Poté jsem byl přesvědčen, ať se jedem ne místo podívat. Přestože v Třebíči už bylo Jaro, na Mařeneckém masivu řádila tuhá zima. Po prodírání se sněhem a několika vypjatých diskusích bylo rozhodnuto, že cíl bude co nejbliž Lesné.

První přišla na řadu kategorie H21 – je nejdelší a nejkrásnější. Po týdnu bádání byla hotová první verze a nalezeny všechny možnosti voleb postupů. Postavil jsem další a další tratě a najednou bylo málo kontrol, támhle je nesmíme pustit, to je soukromý a tamhle je nová paseka.

Pak jsem já a táta každý postavil vlastní sadu tratí. Porovnávali, diskutovali, argumentovali a nakonec vznikla verze, kterou jsme šli za třeskutého mrazu probíhat (pamětníci vzpomenou). Pak byly některé tratě lehce upraveny a bylo hotovo.

Všechny tratě se povedly – pravá klasika, delší, volby postupů a dlouhé přeběhy. Několik velmi záluďných částí, hlavně ta těsně před cílem. Nejpyšnější jsem ale na trať HDR, která vede prostorem s minimem cest a přesto je velmi záluďná. Žádné tupé odbočky z cesty pryč a na cestu zpátky. Několik protiběhů, přes obtížnější pasáže a zkrácení je velmi výrazné.

Ostatní práci jsem nechal na vás (táta ještě roznesl lístečky a přečísloval kontroly). Doufám, že moje tratě přispěly k vydařenému průběhu závodu.

P.S. příště to dejte někomu jinému.

Taky si v lese zpíváte?

Zuzana Fialová

Chvátám, chvátám, nemám chvíli klid, já tam, já tam, dávno už měl být...

Říká vám to něco? Neproběhla vám tahle písnička hlavou, když jste si to tak někdy pádili lesem, ufunění, se silami v koncích, pozorujíc v dáli se ztrácejícího soupeře, který vás před malou chvílí předbíhal a o kterém víte, že startoval 20 minut po vás?

Uznávám, toto není nejlepší písnička do lesa. 1) není příliš optimistická (mnohdy jsem si na ni vzpomněla ve chvílích, kdy mi zrovna do zpěvu nebylo) 2) není to písnička do kroku (pokud nemáte stejně dlouhý krok jak Pytlík, nebo jak se ten brouk jmenoval - já jsem to zkoušela a nemám).

Hm, tak co třeba něco jiného?
V nohách mám už tisíc mil, stopy děšť

a vítr smyl... tisíc mil, těch tisíc mil... no dobře, jdeme dál ... Blátivou, blátivou, cestou dál, nechceš jít, kde jen máš touhu bláznivou... taky ne ... Ved' mě dál, cesto má, ved' mě dál, vždyť i já, tam kde končíš, chtěl bych dojít... příště to už vyjde ... Cesta je prach a štěrk a udusaná hlína... morituri te salutant, morituri te salutant... tak nic, ale ještě nezačkejte, dokud to nedojde až na Nezacházej slunce, nezacházej ještě...

Je těžké si vybrat tu správnou optimistickou písničku do kroku. Popravdě já si v lese ani moc písničky nevybírám, ony si vybíraj mě, aniž bych se je o to nějak prosila. Někdy mě dokážou vskutku překvapit, jak se mi dokázaly vloudit do mysli. A tak si občas při brodění se bažinkou nebo funění do kopce uvědomím, že si už po desáté zpívám *Páni a paní, vím, jak se ruší žal, teď v srdci chovám jen Lady Carneval, a s ní vchází do mě hřích nepoznaaaán...* Jak říkám, občas mě ty písničky dokážou překvapit.

Možná si teď někteří z vás ťukají na čelo, někteří se mi v duchu smějí (někteří možná neomaleně nahlas). Ale já se za to nestydím a just si budu v lese zpívat dál. A určitě nejsem sama (jistotu jsem nabrala i po zhlédnutí jedné stránky na Facebooku *Zpívám si v lese*, která se pyšní stále vzrůstajícím počtem fanoušků). Navíc je dokázáno (nevím jestli vědecky, rozhodně ale mnoha a mnoha lidskými generacemi), že dobrá písnička způsobuje dobrou náladu, rychlá písnička udává rychlé tempo a se zpěvem jde prostě všechno líp.

Takže naladit á a vzhůru pro vítězství! *V lese, jó v lese, na jehličí...*

O tom, jak vetoši stáli na stupních vítězů v celostátních závodech.

Martin Klusáček

Stalo se tak na žebříčkových závodech ve štafetách u Moravské Třebové, 23.5.09

Závod jsme obsadili dvěma (hoši, dívky) štafetami v hlavních kategoriích, jednou veteránskou a jedním MIXEM. Zejména my, vetoši, jsme si dělali čáku na skvělý výsledek, protože letos poprvé nám součet věků dal číslo 165 a tudíž jsme mohli startovat jako nejmladší v nejstarší kategorii (ti ještě starší už běhají jinam než do lesa s buzolou). Pohled do startovky nám říkal, že v tomto věku je důležité hlavně vydržet a přihlásit se, protože počet oddílů schopných postavit tři borce rapidně klesá s narůstajícím číslem u věkové kategorie. Z Vysočiny našly odvahu jen dva týmy (my a ambiciózní borci z Chrastu), ze zbývajících koutů republiky už také jen dva.

Řekli jsme si, že útok na bednu je reálný. O to víc jsme byli nervózní, protože nikdo z nás ještě (co nám paměť sahá, ale to nemusí nic znamenat) na celostátních závodech na stupních vítězů nestál. Co si budeme povídat - souboj s Chrastí byl pro nás (ale - jak se později ukázalo - i pro chrasťáky) velmi prestižní.

A tak šel do boje jako první Jirka, kterému to letos běhá nejlépe. Proti sobě měl zkušeného Jardu Matrase. Podle dosavadních výsledků jsme doufali, že Jirka na něj nějakou tu sekundu udělá. Na divácké Jirka vedl asi o minutu nejenom nad Chrastí, ale vůbec. Bylo to dobré a já začal dostávat horečku. Fandím si, že byla závodnická, ale jisté to není. V závěrečném pytlíku měl ale delší farstu a tak se v cílové rovině objevil první Matras, ale Jirka se ho držel jako klíště a předával jen o 11 sekund za ním.

Josefa Vítka jsem doběhl hned na mapovém startu (bylo to strašně do kopce a už tam jsem si říkal, že boj o prestiž je tou nejhorší, i když nejučinnější motivací). Věděl jsem, že soupeř sice nedělá mapové chyby, ale je asi tak o 10 kilogramů pomalejší v běhu než já. V tom jsem viděl svoji šanci. A tak jsem si říkal: Makej, makej, nechybuj, makej, makej, nechybuj... a tak pořád dokola. V půli úseku jsem věděl, že vedu a tak jsem chtěl polevit (fakt jsem už vůbec nemohl), ale vzpomněl jsem si na Mirka na posledním úseku, který bude mít moc těžkého soupeře, a tak jsem nepolevil a dřel jak magor, abych mu dovezl co největší náskok.

Bylo z toho 6 minut (naštěstí trať mapově lehká a mých -10 kg se projevilo). Mirek vyrazil a my s Jirkou čekali, jak bude odolávat náporu nejlepšího chrasťáckého běžce. Na diváckou přiběhl Mirek jako první. Běžel vyrovnaně, soustředěně a zodpovědně - no prostě jako vždycky. Jo, a taky děsně rychle (bylo to z kopce). Soupeř přiběhl až po čtyřech minutách a my se začali těšit na oslavu vítězství. Deset minut nervozity (mimořádně dlouhý pytlík) ubíhalo hrozně pomalu, ale pak se vše uvolnilo (tedy ne vše, tak staří ještě nejsme, radost se uvolnila!). Mirek orazil sběrku jako první, já s Jirkou jsme tam na něj čekali a celou cílovou rovinku si proběhli s ním. Úplně stejně, jako Britové na MS v Olomouci. Teda ne úplně stejně, chyběla nám státní vlajka a - pravda - spíkr Běďa se v té chvíli věnoval něčemu důležitějšímu, nějakému souboji o 32. místo v hlavní kategorii, tuším. Ale nám to bylo jedno, no řekněte, kolikrát v životě si člověk zaběhne cílovou rovinku s opojným pocitem vítězství?

A tak nám to přejte, že jsme se toho dočkali alespoň v té poslední věkové kategorii před sportovním důchodem.

Také naši muži byli úspěšní. I oni porazili štafetu z Chrasti a stali se mistry Vysočiny. Ženám se stejný úspěch nepovedl, s Chrastí prohrály a skončily až na druhém místě. Takže souboj Třebíč-Chrast skončil 2:1, což jest úspěch, ne?

A tak s chutí do dalších závodů štafet. Musím říct, že na rozdíl od závodů jednotlivců to fakt má něco do sebe.

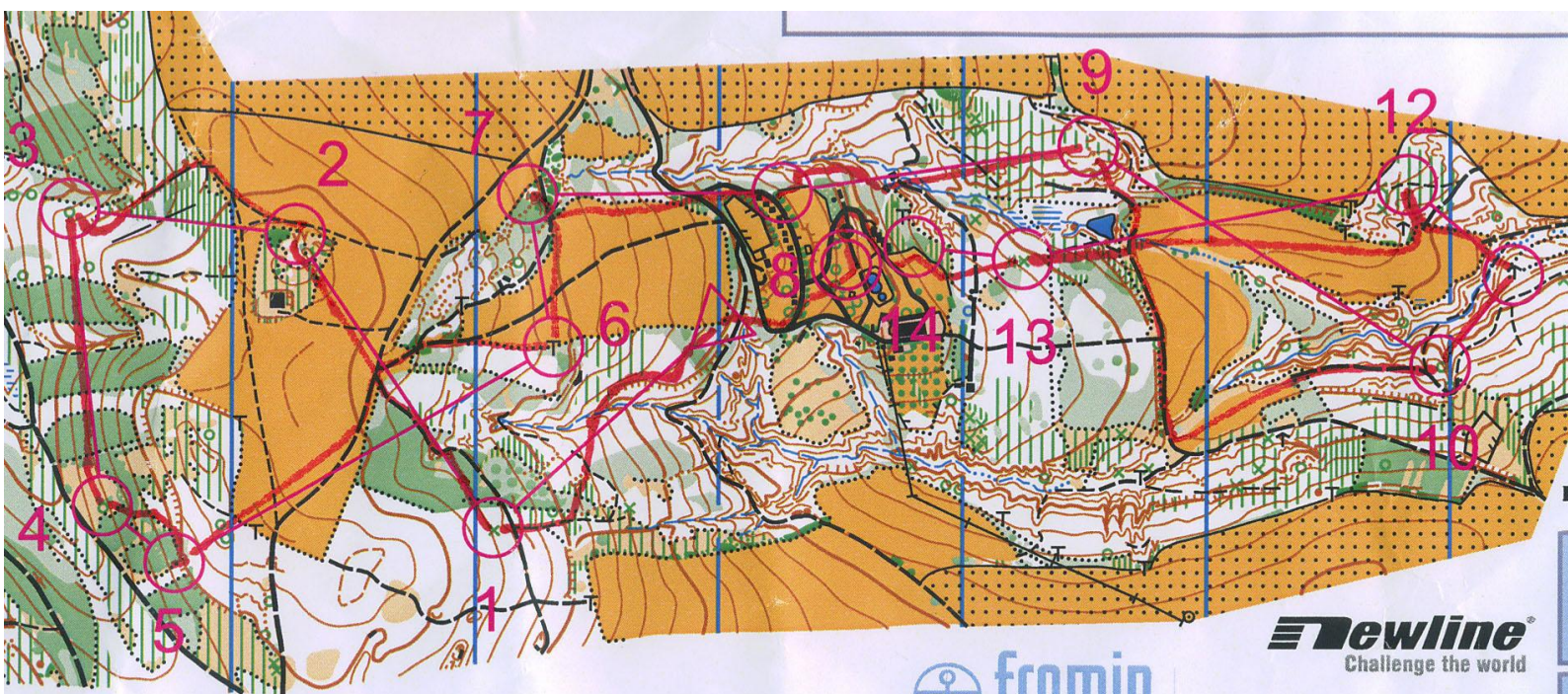
Jak jsem prožíval štafetový závod.

Mirek Orálek

Zdá se Vám, že většina mých příspěvků do ročenky za poslední roky - i ten letošní - má za téma nějaký můj kufr, omyl, fatální chybu, úlet hlavy nebo nohou, zkratka, že běhám jako břídil, neználek či neschopník? Mně to taky tak připadá a tak abych budoucím generacím zanechal také něco pozitivního z mého účinkování v dějinách OB, zkusím alespoň jedenkrát z jiného soudku...

Jednu letošní květnovou sobotu jsme se sjeli poblíž Moravské Třebové - Jirka, Martin a já - domluveni a přihlášení na závod Českého poháru štafet. V pátek, když jsem koukal na ortofoto shromaždiště, tak jsem vše viděl idylicky - nějaké chatky, loučky, dva modroučké bazénky, sběrka blizoučko na dosah cíle. Když jsme se před polednem dostali do prostoru shromaždiště, málem se mně vykutálely oči z dřolíků. A že by se kutálely! Stáli jsme nad celým areálem a koukali - no to je teda krpál. Plošinka s příjezdovou cestou na které stojíme je v horní části kopce, pod ní prudký sráz, pak stále směrem dolů plošinka s bazénem, pak další strmý svah, další plošinka s chatkami a co myslíte že následovalo, jistě, další hrozný kopčák. Usmívající se Martin, který dorazil s rodinou dřív a byl proto již aklimatizovaný nás hned seznámil se situací. Startuje se z plošinky u bazénu téměř kolmo do kopce, přeběhne se příjezdová cesta a pokračuje se, jak jinak, dále do kopce po stráni až k lesu. Samozřejmě, že začátek lesa, který jsme viděli, pokračuje dále do kopce bez viditelného konce. Sběrka je naopak v tom nejnižším místečku táááámhle dole na kraji lesa, který samozřejmě pokračuje dále z kopce bez viditelného konce.

No ale, co se dá dělat, přece to nezabalíme. Tak hurá převléct, na rozcvičení, okouknout diváckou kontrolu a už startují první úseky. Žactvo, dorost, dospělí a nyní my, veteráni. Konkurence dnes není velká, přihlásily se pouze čtyři štafety. Chrasťáky známe, další dvě štafety z Čech ne. Jirka rozbíhá. Je vidět, že má

natrénováno, dokáže svěže vyběhnout celou stráň nad startem a mizí nám z dohledu. Přesouváme se na diváckou kontrolu. Probíhají žáci, dorost, elita. Asi za dvacet minut se na kopci objeví Jirka. Je to super, vedeme - ale blízko za ním letí z kopce Jarďa Matras. Diváckou cvaknou asi ve dvěstěmetroVém rozestupu a mizí v lese. Vypadá to dobře, myslím si a rozhlížím se, kde je Martin. Už poskakuje v předávkovém prostoru a napjatě pozoruje sběrku. Po deseti minutách zneklidním. V pokynech psali, že závěrečný pytlík trvá 4 až 10 minut. A Jirka nikde. Naštěstí ani Jarďa. Po čtvrt hodině jsem přesvědčený, že se oba doběhli a zakufrovali. Naneštěstí jsem nedával pozor na další dvě štafety a nevím, jestli proběhly. Po dvaceti minutách si myslím, že je vše ztraceno. Pak se objevuje Jarďa Matras. Od sběrky je to nekonečný doběh. Sláva, u sběrky se mihl i Jirka. Sleduji oba na doběhu. Jarďa předává, ale Jirka už se taky blíží. Klepne Martinovi na ruku a začíná nám druhý úsek. Ve výsledcích sleduji ztrátu, jedenáct vteřin, ale náskok na Rychnovskou štafetu jenom dvanáct vteřin. Je to silně vyrovnané.

Přemísťuji se opět k divácké kontrole. Jirka říká, že nekufovali, závěrečný pytlík kontrol je pro nás mnohem delší, než se uvádělo v pokynech. Jirka měl delší farsty a tak ztratil ten náskok z divácké. Než si to vypovíme, je deset minut pryč. Rozbímám se po areálu shromaždiště, strečuji, poskakuji a po osmnácti minutách nedočkavě pokukuji po vrcholu kopce. Rychnovskou štafetu nepoznám ani podle dresu, Kotlářku Praha bych poznal. Hurá Martin! Orazí a ztrácí se v lese. A Pepa Vítek z Chrastu není vidět! V rozčilení nemám trpělivost čekat na divácké, co když bude Martin za ty čtyři minuty nazpět. Kvapně sklusávám kopec ke startu, mažu a čekuji čip. Minuty běží. Zaregistruji, že se vedle mě chystá na trať Honza Klusáček. Teď! Z lesa u sběrky se vynořil Martin. Sleduji jak dobývá závěrečný náročný kopec. Už je na rovině. Natahuji ruku. Těsně vedle mě stojí Honza. Asi mu už jde taky jeho druhý úsek.

Cítím plácnutí do ruky a vybímám. Aspoň první kopec po příjezdovou cestu musím vydržet, tady je moc vidět, nemůžu to jenom vyjít! No zatím to jde, začátek zvládám, tak přeběhnu cestu a pustím se do kopce k lesu. To je ještě dálka. Mírně

zpomaluji. Najednou se kolem mihne Honza. Opravdu mihne. No nazdar, to jsem jak šnek (po onom „mihnutí“ následovala chyba asi 3 min. – pozn. ed.). Trochu přidám, konečně les, ale už mně silně chybí dech. Trošku jsem namapoval, tak vím, že musím přes strmé údolí. Raději támhle někde v horní části, tam nebude tak hluboké. Trošku se vydýchávám. Předě mnou je nějaký hustník, vypadá dost neprůchodně, půjdu raději kousek zleva. Je to husté, ale to prolezu. Dobrý, už jsem v tom bílém, tady je nějaká pěšina, že by to už byla ta co vede skoro ke kontrole. Jo, támhle už je jednička. Začíná to dobře.

Jsem trošku nervozní. Už jsem běžel poměrně dost štafet, ale až na výjimky jsem to vždycky spíš zkazil. Třeba vloni, jak jsem hledal přes patnáct minut tu prohlubeň. Brrr. To byl hnus. Raději nevzpomínat. Musím se soustředit na dnešek. Natočit azimut. Musím přes to husté. No ono to půjde, když se ohnu, tak proběhnu. Hergot, vždyť tady je kousek vedle mě cesta a já ji přehlídl, no to jsem si mohl tuhle prolízačku ušetřit. Teď už na ni nepůjdu, už jsem z toho skoro venku. No sláva, konečně v tom bílém. Rozhlížím se doprava i doleva. V lese je ticho. Žádný šramot a nikoho nevidím. Chrastáci mě teda snad zatím nepředběhli. Ale kdo ví, kolikátí jsme. Aspoň ten Chrast musím udržet za sebou. Tady to bylo jednoduchý, už jsem z lesa a teď přes louku na dvojku. Támhle do toho ostrůvku lesa. To bude brnkačka. Prohlubeň. No ty nemám moc rád. Tady je to ale humus. Samá ostružina a tráva.

Už jsem to přeskákal. Tady by to někde mělo být. Vždyť už jsem skoro venku na louce. Je to tady pěkně zarostlé. Já ji pořád nevi... támhle! Píp. A dál. Ten podrost si teda oběhnu. Snad najdu ten průsek. Dobrý je to. Teď proběhnout na rozhraní a po něm doprava. Kde to jsem? Fuj. Asi moc vysoko, vždyť to rozhraní je tam pode mnou. Rychle blíž k němu. Vždyť ten strom je těsně u něj. Támhle je strom. A mám ho. Co čtverka? Jirka by mně radil určitě dolů na cestu a oběhnout. Ale ten hustník za jedničkou byl taky zelený a bez problému jsem proběhl. Strom je na pasece a i z cesty půjdu do paseky. A navíc do kopce. Risknu to a půjdu traverz. První hustník jde lehce, pozor rokle, té jsem si nevšiml, naštěstí není hluboká. Druhý hustník, třetí.

Paseka je běžitelná a támhle vidím strom. Asi jsem udělal dobře. Tady jsem určitě nic neztratil. Rychle se ohlédnou zpět po pasece. Nikde žádný soupeř. To je dobře. Na pětku vylezu do kopce na okraj a pak jen po kraji. To bude jednoduché. Trošku funím po výběhu na kopeček, ale cítím se dobře. Držím si hranu hustníku a koukám doprava. Už by tady měla být. Ale pořád nic nevidím. Sakra, přece jsem ji nemohl přeběhnout. Teď jsem něco zahlédl. Byl to lampion? Odbočím a přiběhnu blíž. Je to ona!. Ale vždyť to mělo být rozhraní u bílého lesa. Kouknu na popisy. 75 jižní světlna. Já blbec. Čti si sakra pořádně popisy nebo to brzo pokazíš. No teď je to teda zadarmo. Jedna louka, otáčím se, za mnou běží tři běžci, ale samí mlad'oshi, ti se mně netýkají, proběhnout po cestě, druhá louka, posed musí být na kraji, ten neminu. A teď údolíčko. To vypadá taky jednoduše. Tady je to pěkný běžák. Ještě že ne do kopce, hezky se mně běží. No kopec bude na závěr. Nemysli na to, soustřed' se, ještě nejsi ani na divácké. Roh louky, cesta. Tady je nějaké údolí. A kontrola nikde. Ne, to je přece ta rýha. Ještě kousek dál. Tady je mrška. Zpátky na louku. Rychle namapovat od divácké dál, ať se tam neztrapňuji před lidma: Kousek po louce do lesa a údolím na spojnici s dalším údolím. To půjde. Pozor, už přebíhám tu příjezdovou asfaltku. Támhle je divácká. Vzorně makám. Rozmazaně vidím špalír diváků. Teď slyším Martina: „Je to dobrý vedeme. Jed““. Vedeme? Slyšel jsem dobře. Vedeme? Vedeme! Honem, ale nesmím to zkazit. Soustřed' se! Už jsem u toho údolí. Údolí, to není údolí, to je kaňon, Grand canyon, vždyť to má skoro kolmé stěny. To nemohu seběhnout. Půjdu kousek po hraně kolem. Pořád je to příšerně strmý. Ale už musím dolů. Támhle dole je nějaká budova. Tady by se možná dalo. Krindapána! Vždyť se zabiju. Letím zrovna na tu chalupu a vůbec to nejde zbrzdit. No to byla klika, že jsem sebou nesekl. Kudy dál? Tady je to všude šrafovaný. Tak půjdu napřímo. Azimut a jedu. Vždyť vedeme! Támhle je rýha. A kontrola. Šel jsem přesně. Tak teď na louku - ale co dál? Z dálky to kolem toho potoka vypadá příšerně zarostle a pak budu muset do kopce a kdoví jaká bude dohledávka. Když to vezmu kolem louky na tu menší loučku, tak půjdu po cestě až do kontroly. Ale dělej. Kdo ví, jakej máš náskok. Tady na vrcholu se ohlídnu, mám přehled po celé

louce. Nikde nikdo. Tak snad dobrý. To jsem to dobře vymyslel. Loučka, cesta a z konce cesty už vidím desítku. Dobrý. Jiný objekt. V tak čistounkém lese. Mezi dvěma pěšinami. To nejde minout. Mám ji. Sedmdesát osm. Na louku a od cesty azimutem nahoru. Nedohledávám. Je to dobrý. Kudy dál? Když vylezu na pole, budu muset někudy prolézt ten zelený štráfek. A to může být trní, bezy, kopřivy, trnky. Tam ne. Raději se vrátím stejnou cestou na louku. Sbíhám do rohu louky, zatáčím doprava a vyrážím na téměř nekonečnou louku. Už jsem skoro u potoka, přeběhnu ho a pak už jenom jedna a sběrka. Ještě se jednou otočím, za sebou mám dvěstě metrů louky - a doprdele!!! Chrasťáckej dres, pirátskej šátek na hlavě, to je Jarda Zeman. A už je taky na louce. Kolik mám náskok? Asi dvěstě metrů! Ani ne. Jestli pokazím předsběrku, tak mě má. A od sběrky do kopce mě určitě udělá. Nesmím pokazit tu třináctku. Ale co s ní? Kudy? Je to přes jakési zelenisko, nikde nic výrazného na zachycení. Vývrat před nějakým nevýrazným hustníčkem. Sakra, co mám dělat? Už jsem u lesa. Otáčet už se raději nebudu. Když půjdu kolem rybníčka, tak tam může být mokro. Zleva je to pořád nevýrazným zeleným. Mohl bych zaregistrovat to ukončující rozhraní, ale stejně nebudu vědět jestli jsem víc vlevo nebo vpravo. Rychle. Natočím azimut a risknu to. Kde jsem ho dneska použil, tam to vyšlo. Tak ať mám štěstí. Vždyť vedeme. No je to tady hnusný. Jestli ten vývrat minu, tak mě Jarda má. Kdoví, co má jako předsběrku on. Co když ji má jednodušší. Blíž ji naštěstí mít nemůže, já už to mám jenom ve směru k cíli. Sakra, kde je ten vývrat!?!?!?! Už jsem z toho zarostlého venku, je to tady lepší, ale stej...támhle!!! Rychle!!! Koukám vlevo, vpravo, nikoho nevidím, ale ze všech stran slyším, jak se někdo prodírá lesem. To je určitě Jarda! Asi dojde na finiš. Tam mě smete. Tak honem, zatím ho nevidím, tak snad aspoň nějaký metr náskoku. Rychle z lesa. Ale je to do kopce, tak zas tak moc rychle to nejde. Nohy tuhnou, vzduch už sbírám kde se dá. Musím ty kopce natrénovat, vždycky, ale vždycky tam ztrácím. Támhle to prosvítá. Konečně louka. Doprava ke sběrce. Razím a hrozím se doběhu, kopce, Jardy, bolavých nohou, prohry v posledních metrech. Drápu se do kopčáku od sběrky, zdá se mně, že mám fakt mžitky před očima, už mně dochází dech, co dochází, už došel, žádný není, začínám tuhnout a zoufale lapat po vzduchu. Konečně, konečně na první plošině. Ale to není vše. Ještě oběh zatáčky samozřejmě do kopce, pak pod oblouk a závěrečná rovina. Proti mně s rukama nad hlavou letí Jirka s Martinem: „Je to dobrý! Vyhráli jsme!“ Běží vedle mě. Děsí mně jejich nadšení. Vždyť jsem slyšel to šramocení. Jarda musí být hodně blízko. Ješ tě ne. Je ně kde tě sně za mnou. Úděsně se mně nedostává dech, ale přece teď to neprohraju. Rvu každý krok ze všech ubohoučkových zbývajících sil. „Není!“ „Vyhráli jsme!“ Jásají Martin s Jirkou. Už vidím cílovou jednotku. Všichni tři dobíháme do cíle. Zvedám ruce. Razím. Vyhráli jsme.

Nicola Manfredi - YOU AND ME

Lenka Ratkovská: Povinná básnička pro příští schůzi :-D

YOU! YOU AND ME !
I FEEL SO HIGH
WHEN I THINK ORIENTEERING.
YOU ! YOU AND ME !
I FEEL SO FREE
WHEN I RUN ORIENTEERING.
MAP, COMPASS AND RUNNING SHOES,
WAITING FOR MY START,
WAITING FOR MY GO,
YES ! I LIKE TO COMPETE,
BEING A CHAMPION
IS MY SECRET DREAM.

YOU ! YOU AND ME !
MY FAVORITE SPORT
ORIENTEERING.
STRONG ARE MY LEGS,
I HAVE TO RUN FAST
IF I WANT TO BE THE BEST.
SNOW, SUNSHINE, RAIN,
IF YOU WANT TO BE A CHAMPION ...
YOU GOT TO USE YOUR BRAIN.

YOU ! YOU AND ME !
I WAS A CHILD
WHEN I STARTED ORIENTEERING.
YOU ! YOU AND ME !
FEELING STRONG AND FREE
BECAUSE I LOVE ORIENTEERING.
YES ! A SPORT FOR ALL AGES, ALWAYS MAGIC
GOOD FOR MY MIND.
YES ! GOOD FOR MY BODY, NEVERENDING STORY
YOU HAVE A FRIEND FOR LIFE.

YOU ! YOU AND ME !
MY FAVORITE SPORT
ORIENTEERING.
STRONG ARE MY LEGS,
I HAVE TO RUN FAST
IF I WANT TO BE THE BEST.
SNOW, SUNSHINE, RAIN,
IF YOU WANT TO BE A CHAMPION
YOU GOT TO USE YOUR STRENGTH ...
SNOW, SUNSHINE, RAIN,
IF YOU WANT TO BE A CHAMPION ...
YOU GOT TO USE YOUR BRAIN.

Orientácká povídka

Úkol č. 1: Najděte jména a příjmení/přezdívkou 5 orientáků působících v Třebíči a pro Třebíč.

Úkol č. 2: Co se stane dál? (Fantazii se meze nekladou)

Řešení úkolů zasílejte na můj mail: klusajda.zuzu@seznam.cz, první tři úspěšní řešitelé se můžou těšit na odměnu.

To vám zase bylo jednou léto! Počínaje závody a konče? Taky závody. No tak si pojďme o jedněch takových krásných vícedenních popovídat.

Dobrodružo začalo už po cestě autem, kdy se mamince chtělo zvracet. Nevadí. Ještěže byl tatínek duchapřítomný, a i když řídil, vytáhl z obrovského paklu sáček. My děti, světaznalí, jsme hned před první benzínkou začali křičet: „Tatínku, tatínku, tohle je ta benzínka, kde se maminka poblínkala minule, že?“ Tatínek jen tak něco zabručel a u benzínky zastavil. Ne proto, že by to byla ta „maminčina“, ale proto, že prostě bylo potřeba natankovat. Vystoupili jsme všichni z auta a my děti vyběhli vstříc boxům s dobrotami. „V automatě je toho dost, koukej!“ „Ne, ty koukej, tady!“ hádali jsme se, kdo objevil lepší nabídku. Pak jsme se zastavili u boxu s rybími pochoutkami a jednohlasně z nás vypadlo: „A co je tohle?“ Přikulhal se k nám starší pán. „To je známá kambodžská pochutina prahok...ej Kambodža!“ povzdechl si. Asi tam někdy byl a tento rybí prášek mu mooc zachutnal. Nu nic, tatínek nás vyhnal z benzínky za uši a jeli jsme dál, k Jičínu.

Shromaždiště. Vedro jako na Sahaře a orientáků jak lidí v oáze. Nedá se nic dělat, jdeme se zaprezentovat. Cestou míváme stánek s občerstvením firmy Profi a Lanýž a my děti hned škemráme u rodičů, ať nám něco dobrého koupí. Jenže tatínek říkal, že brácha nesmí tolik žrát, jinak se za chvíli jen odkutálí ze startu do cíle. Ani tentokrát nevynechal své oblíbené heslo, při kterém bráchovi vždy narazí kšiltovku do čela a řekne: „Nedá se nic dělat. Kyneš, poručíku!“ A tak mu ze stánku neprodaj ananasový řezy ani hranolky s pořádnou dávkou kečupu.

Na prezentaci dostáváme velkou bílou obálku, kde jsou popisy kontrol na první etapu a nějaké kecy, které nás děti rozhodně nezajímají. Hm, kontrola 125 – jiný objekt. „Mámí, co to je ten jiný objekt?“ Maminka se usmála (možná trochu kysele) a povídá: „Jiný objekt – křížek nebo lavička, hlavněže je krabička!“ Všichni jsme se maminčině básničce zasmáli a šli pomalu zpátky k našemu místu pro stan. Zase míváme ten stánek s občerstvením a tentokrát se u něj opravdu zastavujeme. Ale my děti nic nedostaneme a jsme posláni stavět stan, zatímco rodiče si vychutnávají předzávodní Martini. Ach jo.

Sotva jsme došli ke stanu, slyšíme nějaký křik od nedalekého rybníčka. Běžíme tedy rychle k molu. „Kášo, Kášo, tak skoč! Skoč!“ Na molu stál malý roztřesený klučina a druhý na něj volal z vody. Nevěnovali jsme mu další pozornost a pomalu se šourali zpět ke stanu. „To zas bude pojeb, co ségra? Stan nestojí a my se šinem jak

zmrzlej šnek do kopce.“ „Hm, to zvládnem, pojd', běžíme,“ chytla jsem bráchu za ruku a rychlostí, tentokrát blesku jsme doběhli k autu. Naštěstí už jsme velcí orientaci a stavění stanu nám nedělá problém. Je to jen další z mnoha postavených stanů. Uf.

S bráchou se na sebe blbě uculujeme a čekáme s úsměvem na rodiče, kteří vzápětí doráží. „Ježišmarjá, děti!!“

Otočili jsme se za sebe a uviděli jsme.....

Julské alpy

Lenka Ratkovská

Dneska jsem připíchla na stránky výzvu k napsání příspěvku do Ročenky, a tak teda musím začít u sebe, abych vás pak případně mohla kritizovat :-P

Jak si možná ještě vzpomenete, letošní dovču jsme strávili ve Slovinsku. První dva dny jsme si prohřivali šunky u moře mezi tlupami „šampónků“ popíjejících pivo vedle korábů, ze kterých se nonstop valila hudba přehlušující šumění moře i cvrkot cikád. Óóó, jak jsme se těšili mezi „normální“ lidi na závody!!

Etremor byly fajnové mini závody. Mára nám den před závodem nachystal parádní mapy, a tak jsme i potrénovali. Vše šlo jako na drátkách, parádní kemp s volným vstupem do bazénu hned vedle fotbalového hřiště. To se mi nakonec stalo osudným. Kluci nezmaři vysondovali, že na hřiště můžeme a že nám dokonce půjčí i míč. Je fakt, že na umělé trávě jsem ještě nehrála! Místo odpočinku a klidného večera se strečinkem nás každý večer čekal nervydrásající fotbalový match s dobou trvání – do tmy. Že po závodě bolí nohy, to je přece normální, kdo by si toho všimal. Trochu protáhnout a bude to dobrý. Óóó, jak jsme se těšili, až si odpočnem v horách.

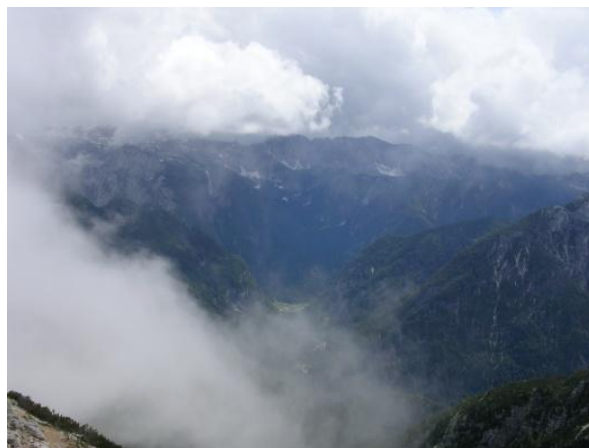
Alpy okolo Triglavu zná kde kdo, proto jsme ani nesměli chybět. Však už jenom

kemp pod těma velikánama nám stačil, abychom se těšili jako malí. První den jsme si dopřáli pořádný regenerační spánek (Závody skončily předchozí den.). Když jsem se kolem desáté chystali k odchodu, opatrně se nás sousedi ptali, kam tak pozdě jdeme. Uklidnili jsme, že si dáme jen takový aklimatizační výlet v okolí. Tvrдили, že na zdolání Triglavu je potřeba aspoň 12 hodin. Byli jsme úplně vyšinutí z počtu

Čechů v kempu – víc jak polovina stanů. Večer jsme se v klídku kochali výhledem na ty vysoký potvory a plánovali zítřejší túru. Hele, přijíždějí další Češi a hele, mají lampión – nějakí vetoši z Libereckého kraje . Klasika a na sobě sportovní oblečení, ti lampióni jsou fakt poznat mezi stem.

Když nás ráno vzbudil v šest budík, zamáčkli jsme ho a leželi až do 11, protože přšelo a přšelo a ta nechutná bouřka v noci, hrůza. Kolem dne se mraky konečně trochu protrhaly. Honem jsme vyjeli autobusem na Vršič (jediný průsmyk široko daleko). Výhledy byly opravdu dramatické, v mraku, pod mrakem. Rozhodli jsme se pro výšlap na Mojstrovku. Cesta docela ubíhala, až jsme se ocitli na nekonečném kamenném poli v nekonečných mracích. Vůbec jsme nevěděli, kde jsme. Jak daleko je vrchol, bude z toho bouřka?? Nakonec na mě přišla opravdová úzkost z bílé tmy a vrátili jsme se. Ještě že tak, protože na sestupu k prameni Soči se zase rozpršelo a naše pohodová procházka se změnila v úprk. Večer pak bylo docela rozumně. Vlahý večer přál seznamování. Henychovi jsou fajnový lampioni, kteří si užívali jako my (Nejcennější seznámení tohoto roku). Následující dny jsme si vyměňovali horské zkušenosti a plány. Poté náš ještě sousedi informovali, že „nahore“ v noci sněžilo a že to tam je poměrně drsné. Nedali jsme se odradit a budík natáhli zas.

Tentokrát jsme se vzbudili do jasného rána. Před sedmou už jsme vyráželi z přibližovacího parkoviště na Triglav. Stoupání šlo parádně. Slunko bylo na druhé straně údolí, takže jsme pošetřili spoustu sil. Tržaskou kočou jsme nad sebou uviděli po třech hodinách. Jde to skvěle. Teď nás čeká sněhové pole. Zde jsme se spojili se

sympatickým Holanďanem a navzájem jsme si pomáhali přes vytáté díry - brrr. Označil Lukyho za Breakmanna ;-). A jsme na Koči, super, o dvě hodiny dřív než píšou směrovky a průvodce. Vrchol už se na nás chechtá - do jedné tam jsme. Paráda, to by nás ani neměla chytnout bouřka, která se prý odpoledne ráda objeví. Štrádujeme přes kamenné pole a přibližujeme se k náročné vrcholové

stěně. A teď to přichází, osudový okamžik, stěna přitahující můj pohled, kamenné pole pod nohama, dva centimetry čerstvého sněhu a sluníčko. Pravá noha sjíždí dolů po šutru, levá zůstává na místě. No co, mírný podřep zdá se. „Jseš v poho?“, ptá se Luky. Marně přemáhám šok a pláč, nemůžu udělat krok. Tady v nadmořské výšce 2000 m, kam se dostane člověk jen vrtulníkem, pět hodin chůze za sebou, vrchol před námi. Unaveném stehenní sval nevydržel prudké natažení, pobolíval mě už od prvního fotbálku, ale kdo by si toho výrazně všimal?! Tak se o pozornost přihlásil. Po chvíli vzpomínání jsem zjistila, že do kopce můžu jít docela dobře. Zkusili jsme jít ještě směrem k vrcholu, že to třeba rozchodím. Ovšem pod stěnou, kde se leze po lanech a vyloženě po skále, jsem musela přiznat porážku. Nemohla jsem se o tu nohu vůbec opřít. A tak jsme ani tento den nedosáhli vrcholu. Cestu dolů jsem nějak přepajdala. V kempu jsem pojala o to více sympatií k Petrovi Henychovi, který se trápil s vyvrkнутým kotníkem. Další dny nás čekali sucharské procházky podél říček. Sice nádherné, ale bez vrcholů.

Nejhorší pomyšlení bylo, že nás čeká OOccup a já netušila, jak ho vůbec obejdu, natož oběhnu. Naštěstí relativní klid noze prospěl a na rozdíl od smutného Petra jsem mohla i běhat, což bohužel nebyla zrovna výhra, neboť orientovat se podle závrtu nebo závrtu je fakt fuška.

Tímto vším si slovinské Alpy řekly o odvetu. My se vrátíme a my tu vaši pyšnou nádheru pokoříme! Už se těším.

Tyrolské elegie

Jan Klusáček

Sviť měsíčku, polehoučku
Skrz ten hustý mrak
Jaképak to v Telfsu bylo?
Neškared' se tak!

Nepospíchej, pozastav se
Stránku neobrat'
Abych já ti o tom mohl
Stručnou zprávu dát

Od všech z Brna pozdravení,
Zhusta je líbá,
Jsem-li prý zdráv, a tohle psaní
Pro mě posílá

Nabídka - a ozvi se hned
To je divný mail
Bych s dalšími Žabiňáky
do Rakous běžat jel

Tak v červenci dvanáctého
Na cestu se dali
Aby těm všem Rakušánkům
Lekci ukázali.

My-tři kluci plus tři holky
Plus dva trenéři
To že medaile získáme
Nikdo nevěří

Uprostřed alpských vrcholů
Pan Ditrich nás vítal;
Skvělou chatu se zahradou
A s bazénem nám dal

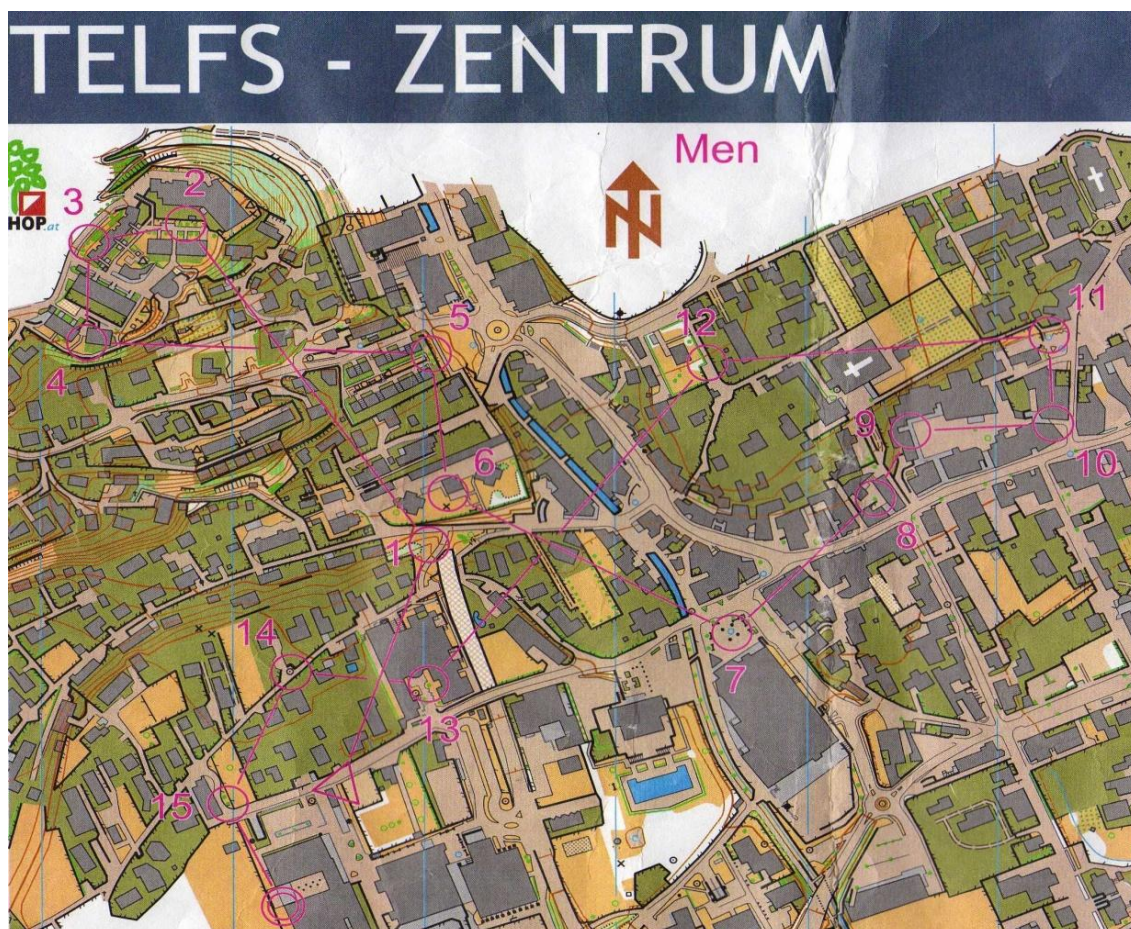
Teď, měsíčku, nechme elegie
a přejděme v heroický tón:
nebo co ti teď chci vypravovat,
to byl čertův shon.

Hory, skály kupky vrstevnice,
Jaký krásný les
Žádné cesty, hustníky a pole
Aby to vzal běs

Štafety a tréninků pár
Pod vrcholky jsou
V Seefeldu kde fotbalisti
Taky trénujou

Přímo dole ve městečku
Sprint byl postaven
V bludišti slepých uliček
Málokdo neztracen

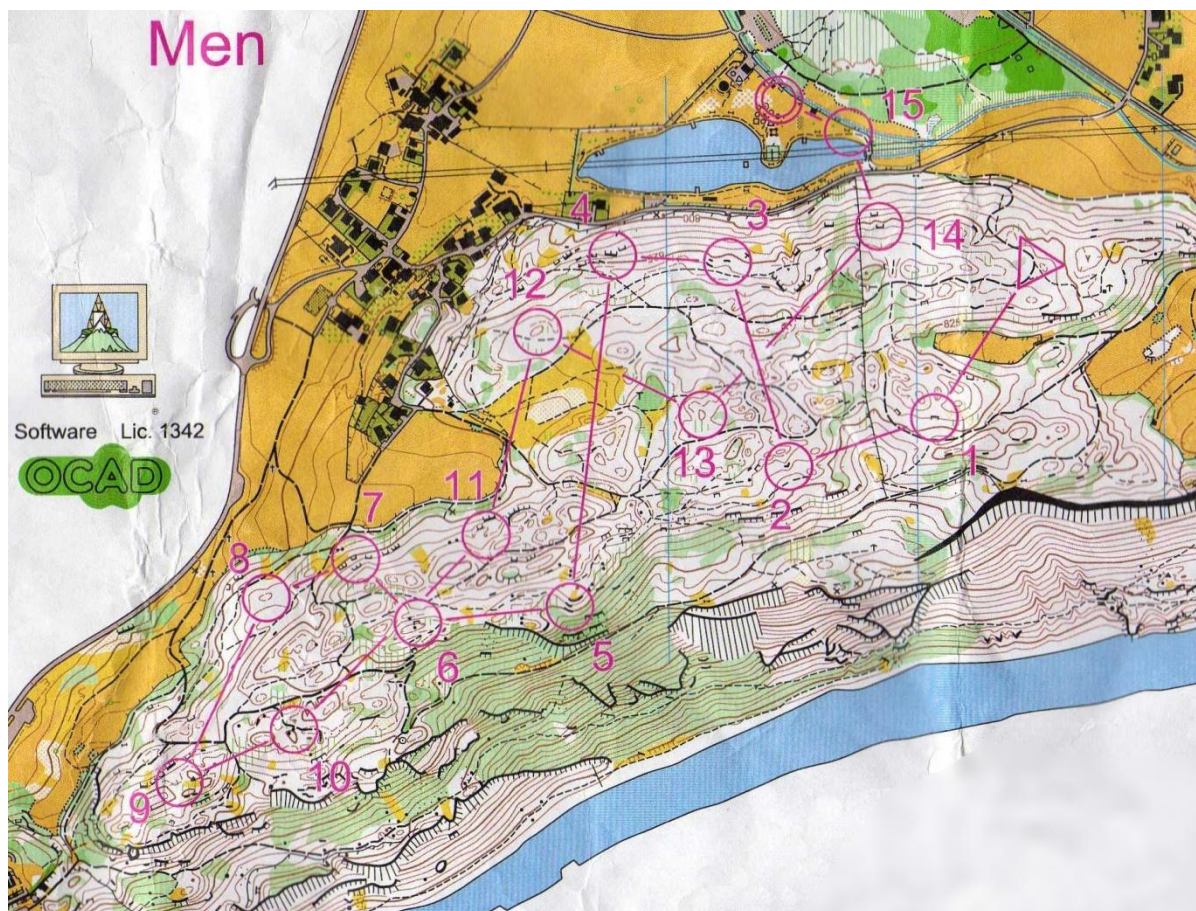

Tohle mi snad čert přichystal
Les zabušenej
Klasika mezi kopečky
Jeden jak druhej

Nad řekou se vzhůru tyčí
Ohromná skála
Nad ní vršek - na tom vršku
Krátká se odehrála

Výprava úspěšná byla
Kovy cinkali
A všichni do jednoho jsme
Medaili získali

Ne že bychom furt běhali
V Innsbrucku jsme byli
Neuschwainstaein a kopec velký
Taky navštívili

Škoda, že už tohle končí
Musíme jet zpět
Příště Švédsko, Itálie...
Veliký je svět

Pro ty, kteří mi nevěří
Že jsme tam fakt byli
Pár fotek a mapy jsou tu
Pro bližší studii

Třídenní v Ludvíkově

Jan Nešpor ml.

Trvalo nám to alespoň 3 hodiny, než jsme tam dorazili.

Pak jsme se museli zeptat jednoho pána, jak se tam jede. Pán nám odpověděl: „Rovnou za nosem!“. Tak jsme jeli a jeli, až jsme dojeli. Z Třebíčáků jeli: teta Syslová, strejda Sysel, Orálkovi, Jirka Koudelný a my Nešporovi bez mamky, Terezky a Jury, protože děti byly nemocné.

Když jsme dojeli, hledali jsme prezentaci.

Po zaprezentování jsme šli do chatky, kde jsme měli bydlet. Potom jsme se šli rozhlédnout po kempu. A my s Mařenkou jsme se šli porozhlédnout, kde je dětský koutek. Našli jsme ho a z něj jsme šli rovnou závodit.

Když jsme dozávodili, opět jsme šli do nalezeného koutku a čekali na táta. V koutku měli prima trampošku a minizávod. Když jsme všechno vyzkoušeli, přišel táta. Řekl, že se jde převléknout a že brzy přijde. Potom si pro nás přišel a ptal se nás jestli tady chceme ještě být. My jsme odpověděli: „Ano!“. Zatímco si taťka povídal se Syslíkama, my jsme si stihli ještě jednou proběhnout minizávod. A pak pro nás přišel táta, že je čas na oběd. Naobědvali jsme se. Nakoupili jsme a pak jsem si celé odpoledne až do večera hrál s míčkem s klukama.

Druhý den jsme se rovnou oblékli do kopaček a běželi jsme druhý závod. A když jsme doběhli, šli jsme znova do koutku. Pak jsem se mrkl na výsledky. No a pak jsme s taškou a se Syslíkama jeli do zlatorudných mlýnů. Viděli jsme vodu téct do kopce a mistrovství světa v rýžování zlata. To nám zabralo celé odpoledne. A šli jsme do restaurace, kde jsme si dali chutnou večeři. Všechno dojídal tatínek. Chutná byla, ale asi jsem se moc přejedl, protože jsem se v noci pozvracel. Třetí den jsme jako včera skočili do kopaček a šli jsme na třetí závod. Když jsme doběhli zase jsme šli do dětského koutku, kde na nás vyzvedl táta. Šli jsme se podívat na celkové výsledky. Já s tátou jsme byli na druhé pozici, Mařenka s tetou Libou a tetou Ivou byly na třetí pozici a strejda Jirka na první pozici. Vyhráli jsme musli tyčinky a pak jsme se vydali k domovu. Cestou jsme se stavili v Aqualandu ve Vyškově a pokračovali jsme v cestě. Kontrolovali nás poliši a chtěli po nás dvě stovky, protože táta měl starou zelenou kartu. Šťastně jsme dojeli do Třebíče. Závody se nám moc líbily.

OOB Povídka

Dana Fialová

O orientačním běhu bylo napsáno hodně. Obzvlášť v ročence. Tak o čem zase psát? Ono se to řekne, aspoň krátký článek! Ale i ten by měl být o něčem. O tom, jak mě běhání po lese baví, i když do mapy vidím čím dál hůř a spoustu důležitých detailů zaznamenám až doma při rekonstrukci mého běžeckého výkonu? O tom, jak jsem vyplašila srnu nedaleko zbořené oplocenky, a ona se zapletla do drátů, takže jsem trnula, aby se kvůli mě ještě neuškrtila? Nebo jak jsem na třetí kontrole sjela po skále na mokřím listí a rozřízla si ruku, případně na páté vymkla kotník? Kdo z orientááků něco takového sám nezažil?

Tento rok se nekonalo ani takové drama, jako na loňské Silesii ve Vidnavě. Naopak, letošní vícedenní v Novém Boru byly pro mě nejpohodovější závody, jaké jsem kdy zažila. Nocleh přímo na koupališti, ráno ze stanu rovnou do bazénu, po závodech hup do vody, ještě večerní plavání před spaním, to fakt nemělo chybu. Na druhou stranu už odrostlé děti nebylo třeba hlídat, aby se neráchaly ve vodě do

zmodráni. A třebíčská stanová vesnička byla vybrána velmi zodpovědně na úplně nejlepším místě, v rožku kempu, aby se přes nás už nikdo neprodíral. Jinak byl kemp našlapaný, že se tudy dalo sotva projít.

V Novém Boru jsem byla poprvé, takže jsem si ráda prolezla obchůdky, muzeum a galerie skla. Objevila jsem jednu, kde sklář přímo vyfoukával ozdůbky, skleničky, vázičky i svícínky z varného skla. Nahříval, tvaroval, přisypával kovy v prášku aby docílil měňavých efektů. Svoji práci komentoval a diskutoval s přihlížejícími. Velmi zajímavě vyprávěl o historii města a současných problémech sklářů, o sklářské technice, kterou předváděl, i o domu, ve kterém jsme se nacházeli. Atmosféra úžasná, výrobky překrásné, tam nešlo něco nekoupit. I balení skleniček se ukázalo být velkou vědou! Při vyslovení obav o bezpečný převoz skla až na Moravu následovala přednáška o vzniku balicí techniky, kterou sklář právě prováděl, i s praktickými příklady havárií, které touto technikou zabalené sklo přežilo. Litovala jsem, že ateliér je tak daleko od Třebíče.

Nadchla mě i jiná sklářská dílna, a ta přímo souvisela s orientačním během. Nacházela se ve sklepě rodinného domku, nedaleko zastávky autobusů pro závodníky. Velká zahrada kolem domku se po dobu vícedenních závodů stala tréninkovým prostorem. Kdo potrénoval, mohl si prohlédnout brusírnu skla a sám si broušení vyzkoušet. Poté si sednout do stínu ovocných stromů, kochat se vůní

květin kolem sebe, a nechat si nalít pivo do džbánu s orientáckým motivem, broušenou právě zde. Ty sklenice dostávali vítězové jednotlivých etap. My, co nedosáhneme na bednu jsme si ji směli koupit.

Okolí Nového Boru se ukázalo být také překrásné. Po závodech byl čas na menší výlety po okolí. Jedna z našich procházek byla kolem vesničky Sloup. Trasa vedla přes přírodní amfiteátr, kde se skutečně v létě hraje divadlo. Využili jsme toho, že tu teď herci nejsou a prolezli členité patrové jeviště a zákulisí, vytesané ve skále a podle programu si vyhlídli divadlo, které příští den navštívíme. Až se omladina vyblbinkala, pokračovali jsme směrem k Samuelově jeskyni. Tempo bylo velmi nezávodní, protože cestou se na nás smály trsy velikých borůvek. Skalní vyhlídka a pohled do velké dálky i na protější hrad Sloup, kde jsme se stavovali už v den příjezdu, taky stála za zdržení. U jeskyně, opět vydlabané v pískovci, jsem si krátila čekání na nadšenou mládež na lavičce s maminkou se stejným osudem. Slovo dalo

slovo, dozvěděla jsem se, že byla u příprav vícedenních závodů a postěžovala si, že co má Nový Bor nového starostu, nemá OB takovou podporu jako dřív, a jakou by si závody zasloužily. Tím se vysvětluje, proč není vyhlašování vítězů etap slavnostní a s programem, jak tomu byli účastníci předchozích ročníků zvyklí.

Na kvalitě vlastních závodů přístup radnice žádný šrám nenechal, autobusy fungovaly spolehlivě, všech 5 etap postaveno v krásném prostředí Lužických hor, počasí vyšlo exkluzivně, jediný týden z celého léta, kdy vůbec nepršelo. Běhání po lese mě bavilo, i když jsem některé důležité detaily zaznamenala až v kempu při rekonstrukci mého běžeckého výkonu, občas vyplašila nějaké zvíře, několikrát spadla a způsobila si malé zranění.....

....A pak že není o čem psát!

Krátké ohlédnutí za PP 2009

Jakub Jirásek

Tímto článkem bych se s vámi rád podělil o to, jak asi z mého pohledu probíhaly první vícedenní závody, kterých jsem se zúčastnil. Nebudu zde vzhledem k mým zkušenostem (a také paměti) hodnotit etapy jako takové, ale spíš to, co se dělo okolo...

Původně jsme měli na závody vyrazit až v sobotu, ale do Rovenska pod Troskami je to přece jenom kus cesty a na start, který byl v devět hodin, bychom museli vyjždět dost brzo ráno. Vyjeli jsme tedy už v pátek odpoledne – Lukáš, Lenka, Lucka, Radek a já. Po příjezdu do městského rekreačního střediska Palda už se začínalo stmívat, tak jsme až na výjimky šli rychle postavit stany a já si dal mezi tím večeři. Pak jsme si prošli camp, přivítali se s přítomnými členy oddílu a šli do velkého modrého stanu na pivo...

V sobotu ráno nás jako první čekala klasika. Na start se jelo kyvadlovkou (autobusy) a organizátoři nás na každém kroku upozorňovali, abychom vyjeli minimálně hodinu před svým startem. Brali jsme to nesmírně vážně a pro jistotu vyrazili ještě o něco dřív, výsledkem čehož byla skoro hodinová válenda v trávě, protože cesta trvala asi deset minut a autobus nás dovezl kousek od startu. Klasika byla pěkná, hodně kamenů, ale i celkem náročná, dost prudkých svahů. Po návratu jsme si dali oběd a vyrazili na místní orientáckou tržnici. Chtěli jsme ještě stihnout menší výlet, ale protože do odpoledního sprintu už nezbývalo dost času, sedli jsme místo toho na chvíli na kofču a partičku Bang...

Před sprintem kolovalo další důležité upozornění, tentokrát však na terén, který je prý hodně zarostlý. Dlouhé nohavice nutnost, dlouhé rukávy silně doporučené. Je pravda, že malin (ostružin) tam rostlo dost, ale pokud člověk neběžel mezi prvními nebo neběžel špatně, nemusel už o kytku skoro zavadit. Tímto sprintem skončilo sobotní závodění. Na večeři jsme si dali párek v tolik oblíbeném modrém stanu. Jít spát bylo škoda, tak jsme ve stanu zůstali, hráli karty, poslouchali muziku a chodili pro pivo. Dobře jsme věděli, že v blízké budově se koná diskotéka,

a tak až pokročila doba, šli jsme se tam mrknout. Hudba naplno, světelné efekty, plno lidí, disko se vším všudy. Naše dvě holky se taky pěkně odvázály a šli trsat, kluci si dali další pivo...

Nedělní ráno nic moc, ale to se dalo čekat. Zato nás čekala poslední etapa - krátká, která byla ze všech nejhezčí - pískovcové sloupy, stěny i jeskyně...

Celkově tedy můžu říct, že se mi na závodech líbilo a doufám, že o příštích prázdninách si najdu víc volného času, protože vícedenní jsou super...

Proč jezdit na pětidenní v ČR?

Lenka Ratkovská

- Kde jinde se člověk po prvním závodě bouchá do hlavy s pocitem, že veškeré snažení během dalších dnů je zbytečný.
- Kde jinde se přes noc a ráno ozývají nářky týraných dětí, aneb kde jinde se dá získat tak laciná antikoncepce ☺
- Kdy jindy se závodník nedokáže po cestě na start ani rozběhnout a přesto zvládne další tři etapy
- Jak jinak vylepšit výslednou pozici, když před vámi je 10 min. propast??!! No, přece nechat pár soupeřů disknout :-D
- Kde jinde se sejde komplet rodina Dvořáčkovic
- Kde jinde se sedí do noci a čerpají se moudra lesní i životní?!
- Kde jinde ochutnat víno od Moltušů
- Kde jinde nechávají Orálkovi stát auto 5 dní bez povšimnutí a nosí plnovous
- A po jakém jiném týdnu bych potřebovala 2 dny spát a regenerovat???

Jedině po Bohemii, kde se sejde podstatná část oddílu!!!

Ve skalním průlezu

Mirek Orálek

Začalo to již minulý týden. Ještě jsem se ráno nestačila pořádně protáhnout a už jsem kulila oči. Nějaký pohledný mladík, opravdu byl feš, něco prováděl v průlezu. Sotva zmizel, hned jsem se letěla podívat, no to víte, zvědavá ženská. Hm, papírový lísteček s číslem 53. Na copak to asi bude? Celý den mně to leželo v hlavě. Večer jsem se koukla znovu a lísteček tam pořád byl.

Co se však semlelo dneska, to jsem tedy ještě nezažila. Hned ráno jsem uslyšela nějaký hluk a klepání. Vystrčila jsem hlavu a koukám na konci průlezu je nějaká lesklá tyčka s kusem oranžovobílé hadry. Nevěřicně jsem na to zírала. Píp!!! Fuj, to jsem se lekla. Dřív jsem si toho nevšimla, ale na té tyčce byla nějaká krabička s dírkou. A představte si, že ta krabička sama pípla a červeně blikla. Sedla jsem si k té tyčce a čekám, co se bude dít. Ale byl klid. Něco se však určitě chystá. Honem jsem si skočila pro něco malého ke snídani a rychle se zase vrátila zpět.

Slunko začínalo hřát víc a víc a to se mně líbilo. Byla jsem taková potěšená a pořád čilejší. To je jinší kafe než ty vlhký chladný rána. Nějakou dobu bylo ticho, možná jsem trošku na chvílku zavřela oči. Ale fakt jen na chvíličku. V tom jsem uslyšela nějaký dusot a funění. Úplně jako když se lesem žene divočák. Kouknu na začátek průlezu a hele, leze sem nějaký člověk, oblečený je jak maskara a opravdu funí jako kanec. Zastavil se u mé tyčky a zase slyším, jak ta krabička pípla a vidím jak zablikala. No teď už se neleknu. Než jsem se stačila vzpamatovat, tak byl ten člobrda pryč.

Jenže za chvílku se to opakovalo - dusot, rachot, lámání větviček a už se průlezem cpe další barevný strašák. Ten je nějaký tlustý, sotva se do průlezu vydá. Rychle jsem vylítla ze skal, vždyť se sem oba nevydáme! A hele oni jsou tady dokonce dva a tlačí se u té tyčky. No co se to tady dnes děje?

Chvíli byl klid, už jsem si myslela, že to je celé. Ale pak jsem zase musela rychle pryč, průlezem se zase drápali další dva, jeden červenobílý a druhý modrý s černými kalhotami. Na chvílku zastavili u tyčky, pípl to, bliklo to a už byli oba uteklí. To už jsem ale začala být trochu rozzlobená. Pořád musím lítat sem a tam. Teď z zase něco slyším. Další blázen. Něco má napsané na zádech na triku: OOB Třebíč, á pán je asi z daleka. Co je to to OOB to teda nevím. Jů na rameni má ještě něco napsané, teď na to dobře nevidím ... až teď to přečtu: rek, zřejmě je to velký hrdina. Ne, počkat to není rek, to je irek, ne ne ne Mirek. A něco si mumlá. Poslouchám co se dozvím moudrého a slyším „na severozápad“. A pak stojí ten Mirek u tyčky a ještě slyším jak překvapeně říká „jakože53topřeceněnímoje“. Tak vrtí hlavou, že udělat to já, tak mám ukroucenou šišku a tělo zvlášť, a už je pryč.

Ale to už se vážně zzzlobím. Sestra byla jednou v Praze a dlouze mně pak o ní vyprávěla. Sedm lidí zzza hodinu, takhle to asi vypadá na tom Václaváku. Hele, támhle běžžží další tři. To už jsem ale celá rozzzzuřená. Užžž od rána tady pořád někdo lozzzí, cpe se do našeho průlezzzu a otravuje.

No to mně podrž křídlo, to je zzznova ten OOB. No zzzaručeně je to ten stejný. Jo, má napsaný Mírek na rameni. Ten užžž je tu podruhé. A zzzzase drmolí „na severozápad jo na severozápad“ a mizzzí stejně jako před chvílí na tu stranu, odkud nás hned zzzrána hřeje slunko a to je teda podle mě snad východ, ne.

Užžž mně všechno bolí, to je od rána lítání a furt tady někdo opruzzzuje, už toho mám plný zzzuby. Vlastně vžžžždyť nemám zzzuby, ale to je fuk. Tady si sednu k té tyčce a jestli ještě někdo vlezzze do mého průlezzzu, tak uvidí.

No to snad ne!!! To se mně určitě zzzzdá. OOB Třebíč, Mírek. Dvakrát mým průlezzzzzem je hodně, ale třikrát, to je teda drzzzzzost. Cože si to mele: „já kreten, to byl severovýchod“. Jo, jo, jo Mirku, to máš pravdu to jsem i já zzzzjistila, ale už dávno. A teď si tě zzzzza to ještě vychutnám. Á zzzzzatraceně chyba, to jsem se netrefila, hrůzzza jak nejsem dnes ve formě, vžžžždyť jsem ho jen tak pošimrala, ohnal se rukou a běžžží dál. Tak zzzznovu. Do nohy, to si bude pamatovat. To je můj průlezzzzz!!! Jo, teď jsem se trefila. Bzzzzzzzz.

„Auvoajs, vosa jedna pitomá, dostal jsem žihadlo do achilovky, to mně ještě chybělo k tomu šílenému kufru“.

Vy samozzzzřejmě víte, žžže nejsem pitomá. Vžžždyť kdo si tady půl hodiny plete východ a zzzzápad, žžže.

(Přesně takhle se to odehrálo 23. srpna 2009 ve třetí etapě Pěkných prázdnin v Rovensku pod Troskami).

Jak Nešporovy soupeřily

Marie Nešporová

Lenka psala ve fóru o tom, aby letošní ročenka nezašla na ubitě. To se tak trochu stalo loňské ročence. Tak dlouho se mi hlavou honil článek, ale napsat se mi ho už nedařilo. A jelikož se o 5-ti denních 2008 ve Svaté Kateřině nikdo v minulé ročence nezmínil a o letošních pětidenních v Boru snad někdo napíše, bude to třeba zajímavé srovnání.

Vezmu to trochu zeširoka a připomenu, jak to vše bylo. Závody pořádal oddíl ze Studence (malý oddíl kousek od Jičína). V minulých letech byla potíž s organizací 5-ti denních, kde jako pořadatelé figurovali Jičíňáci. Závody proto byly spíš komorní. Kemp už jednou pětidenní závody hostil a tak ti co mohli srovnávat, byli nejdřív

trochu v šoku. Na všech toaletách a sprchách se objevily cedule, že zde je voda pouze k mytí. A k pití je tudíž vhodná pouze voda balená. Od nás, co byli v kempu už o den dřív, se ovšem dozvěděli, že cedule se objevily teprve předešlý večer. A také, že zde je zdroj pitné vody a kemp, který je široko daleko obklopen lesy, asi problém s vodou mít nebude. Cedule po zaznění slova Hygiena zase pokoutně zmizely a balená voda, které majitel nakoupil velké zásoby, se moc neprodávala. Orientácký lid se nenechal oblafnout a klidně si vařil, myl se a popíjel vodu, ve které o pár metrů níž od studny, v podstatě vedle stanů v rybníčcích, plavali velké ryby, které bylo vidět až na úplné dno. Pivo ve třech dnech nejdřív podražilo a pak se změnilo z krajového Krakonoše na všudezdejšího Gambrina. Poslední kapkou bylo to, že majitel kempu postupně vypínal jednotlivé elektrické skříně. Lidi si nemohli uvařit čaj v rychlovarné konvici, i když stál elektrický pumpřík hned vedle stanu. A přitom by to bývalo šlo vyřešit už před příjezdem do kempu třeba symbolickým poplatkem nebo jinak, ale toto ... To už i pamětníky znechutilo. Tolik problém majitel kempu versus lid OB.

Pokud by se někdo chtěl dozvědět více odkazují na O- HROT Romana Věžníka - Rozpačité pětidenní, které probral a probral ze všech stran velmi důkladně, i co se týká organizace.

Proč teda píšu zrovna o těchto závodech?

Mě se zrovna tyhle závody líbily. A proč? Třeba proto, že byly kousek od mého

rodiště, mám moc ráda zdejší krajinu se spoustou lesů, skal a rybníků. A co si budem namlouvat, každého potěší, když se mu něco povede a mě se tam vedlo docela dobře. Teď si řeknete - ta se chlubí. Na svou obhajobu musím pokorně přiznat, že je to sice pravda, ale třeba si tam pro sebe každý něco najde (příklad, nápad) co by se mu mohlo hodit pro příští závody.

Maru, už začni! No, tak dobrá. Berte to s nadhledem a dobře se bavte.

Svatý Petr nám přál. Bylo krásné letní počasí. Stanování s našimi malými se vydařilo. Z oddílu jsem měla za soupeřku Janu Dvořáčkovou. A to byl příslib, že po závodě bude rozebírání postupů a závodu z různých pohledů.

S Janou jsme po zhlédnutí parametrů tratí D21A shodně usoudily, že se nechceme uštvat. A tak Jana zařídila přestup do C kategorie. Tímto ještě jednou děkuju Janě, protože 7 a více kilometrů každý den pět dní po sobě, to by bylo "maso".

Ve prvních třech etapách jsme se proběhli v blízkosti kempu. První etapa byla klasika, druhá zkrácená a třetí krátká.

Rozjezdy mívám pomalejší, ale začátek není nejhorší. Na vítězku ztráta 7 minut. Janě se první etapa nepovedla. Mám první zářez na pažbě. Možná taky proto, že jsem startovala za Janou a ta tušíc (možná i slyšíc) můj dusot za svými zády, byla poněkud nervózní a chybovala. Tady se hodí přísloví: Za dobrotu na žebrotu. Původně jsme měli startovat v opačném pořadí a nevím, nevím, jak bych to rozdýchávala já s Janou v zádech.

Druhá etapa - Jana vrací porážku. Stav zářezů 1:1. Stahuje přes dvě minuty. Čas vítězky 45 minut. A

já marně lovím v paměti, kde jsem nasbírala 10 minut. S Janou rozebíráme mapu. Asi budu muset přemocit svoji vrozenou lenost a makat. Cíl do příští etapy: „Budeš muset přidat a běžet rychleji!“.

Třetí krátká etapa je spíš lesní sprint. Kontroly blízko u sebe, rychlé změny směrů, kameny a skalky a to mám ráda. V kamení se trochu smazávají rozdíly v rychlosti běhu. Letím, co to jde a chybuju minimálně (*kdo mě zná ví, že pohyb do kopců je spíš funění a podmračený nebo zoufalý výraz v obličejí*). Čas vítězky je 31 minut. Tak jak? „Jak to vypadá, Jani?“ Jana je spokojená. Jdeme vyčíst. Tak kdo z koho? Vidím to bledě. A přece: „Naděje umírá poslední!“ . Můj čas: 34:38 a Jany: 35:02. Vedu, ale těsnota. Hurá! „Jani, tak zase příští závod je Tvůj.“.

Další dva dny jedeme k 10 km vzdálenému Mostku. Tuším, že se na zdejším terénu pořádaly B-čka. A ty jsem běžela. Měla bych mít výhodu. Uvidíme!

Čtvrtou etapu si už tolik nevybavuju. Co si ale vzpomínám je, že po startu si plánuju trasu na první kontrolu, jdu pomalu, ne zrovna výhodným postupem. Zasekávám se na zarostlé pasece a konečně přibíhám k první kontrole. Minutu, možná dvě jsem

ztratila. Jana mě má už na lopatě. Najednou si uvědomuju, že jsem tady už byla. Přímo tento posed jsem měla na „Béčkách“. Uvědomuju si terén a vzpomínám si, že se mi závod moc líbil. A tady se to asi stalo! Ohromně (a to bez nadsázky) se zklidňuju. Jo, to bude dobrý! A bylo! Běžím jako robot! Po cestě přes remízek. Razím dvojku. Teď do kopce. Hlavně v klidu! Trojka. Dál už mi po roce paměť tak neslouží. Ale ten pocit klidu mi vydržel až do konce závodu. Před sběrkou mi sice dává zabrat najít jámu ve vysoké trávě a drobných keřících, ale povedlo se. Už to mám za sebou. Jdu si vyčíst, a jaké je mé překvapení. Jsem druhá! A první? Nešporová??! Jana má pomalejší čas. Téměř všechny mezičasy má lepší, ale obrovskou chybu 12min na jedničku už nedohнала a před poslední etapou tak ztratila možnost boje o bednu.

Zítřka mě čeká běžet v hendikepu. Ježkovi voči! Vždyť to já vůbec neumím. Na druhém místě! Hrůza! Na první Janu Škorpilovou ztrácím asi deset minut. A ta je pořád v klidu. Stále vypravuje, jak jenom vyklusává (a já se nadřu jako kůň). Tu nedoženu! Ze čtyř závodů jsem ji jednou předběhla. Něco bych mohla stáhnout, ale deset minut sotva. Třetí Nešporová Barbora na mě ztrácí 33 vteřin. A která to vůbec je? TZL je Zlín? Jak asi vypadá? Čtvrtá ztrácí přes tři minuty. Ale mě se občas povede taková bota, že ani tohle u mně bohužel nemusí být jisté. Bude to těžký! Vy, co tohle zažíváte častěji, jste už možná trochu odolnější, ale nezapírejte, že to na vás nepůsobí. Tak jak na to? Jeňa je v pohodě.

Časové rozestupy u nich v kategorii jsou dost velké. Navíc první místo v nočním závodě a následné popíjení vyhrané medoviny večer s oddílem ho velmi příjemně uklidnilo, navíc ve zdejším terénu jednou vyhrál B - krátkou. Je tedy v pohodě.

S dětmi máme v kempu jiný program. Stále je láká prolejšáckový hrad. Minizoo s tygříkem, opičkami, želvami, kozami, ovečkami a já už nevím čím ještě, není také k zahození. O koupání v rybníce nemluvě. Honzíkovým velkým plaveckým vzorem je Lenička Mašterová. A ještě velbloudi s možností povozit se na nich. To už je panečku zážitek! Tak si, díky dětem, nervozitu v předvečer závodu tolik nepřipouštím.

Poslední den závodů jsem zase nervózní jak pes. Když vstupuju do koridoru, stále ještě přesně nevím, která je má soupeřka Barbora Nešporová. Už mám vybíhat a ještě tam není. Prý je tmavovlasá, nakrátko střižená, s brýlemi a mojí postavy. A tady

přede mnou dlouhovlasá blondýna. A za mnou samí chlapi. Start! Na jedničku si ne moc rozumně razím cestu krátkým hustníkem. Na rozhraní má být vývrat. Bohužel pro mě je tam vysoká tráva a kraj remízku není úplně rovný. Skenuju okraj. Konečně ho nacházím, razím a v tu chvíli spatřím závodnici. Popis sedí. Přibíhá a razí. Za chvíli mě dobíhá a po chvíli už hledím na její záda. A taktak stačím. Tři kontroly běžím za ní. Je proklatě rychlá. A mě už dochází dech. Postupně se mi vzdaluje. No nic asi se budu muset smířit se třetím místem. Teď nastává těžší pasáž v hustnících. Běž opatrně a pozorně!. A hrome, za mnou se objevuje zase nějaká žaba. Kurník. Čtenáři promiň. Razím. Další kontrola je stále slabě zeleným lesem nebo velká obíhačka s těžší dohledávkou. Volím zelenou a holčina za mnou taky. Tak teď mě má buzolo dobře ved'! Terén a vrstevnice sedí, rozhraní taky. Pár polomů - uvědomuju si, že to je pomalejší, ale jsem zhruba uprostřed. Holka obíhá a mjí mě. Tak už to musím prorazit. Razí přede mnou. Na následující kontrolu je to přes ještě zelenější les. Volím proto obíhačku po asfaltce. Holčina maže po cestě přede mnou, ale do lesa zahýbá dřív. Opakuju si stále dokola: „Makej! Makej!“ Aby měla obíhačka smysl, musíš mazat, co to jde! Mám lepší dohledávkou a razím před ní. Dlouhej postup a pořád se veze za mnou. Píp. Teď po cestě. Skočit do hustníku. Píp! A zase na cestu. Vidí mě! Ta druhá, už musí bejt kdoví kde. A teď ještě tuhle ne a ne setřást. Obíhám navrší a teď, světe div se, kde se ve mně berou ty síly, vybíhám 5 výškových metrů ke kontrole a razím. Naštěstí kočka za mnou už ztrácí síly a nevidí mě razit. Teď z kopce, čistým lesem a na cestu. Už ji zase vidím. Sice je daleko, ale přece. Přidej! Dobrá dohledávka v hustníku! Musím se pochválit. Makej! Vybíhám z hustníku na sluníčko. Fuj! To je vedro!

V duchu se stále nutím k rychlejšímu pohybu. Funím. Razím uprostřed paseky a odbíhám, už nemůžu. Už mám dost! Při vbíhání do lesa vidím koutkem oka jak slečna vylézá z lesa. Ale pomalu. Má taky dost! Tak teď jediná šance, jak neklesnout v pořadí, je běžet. Doluju poslední zbytky sil do kopce, z kopce vyklusávám a

„dobíjím trochu baterky“. Dohledávám trochu se štěstím díky více závodníkům. Hlava se už zatavuje. Na další kontrolu je to po rovné cestě a v hustníku. Sláva chládek! Tak teď už je mi zase fajn. Běžím celkem v pohodě. Druhé místo asi v kopru, ale třetí místo snad udržím. Ještě pár terénních houpaček, ale nic už mapářsky těžkého. Makej! Pořád se hecuju, ale jde to hůř a hůř. Už vážně nemůžu a

stále se snažím běžet. Konec závodu je pro mě vyloženě utrpení. Díky bohu! Mám to za sebou! Jsem bledá, v těžkém žaketu a útrpným výrazem ve tváři. Honza se na mne v cíli usmívá: „Seš druhá. Dobrý!“ Vůbec nechápu, co se děje.

Jak to? Kde je ta Brambora? (překřtila jsem si Barboru Nešporovou) U nás v kategorii celkově první Jana Škorpilová mi přichází gratulovat! Dneska jsi mi to zase dala! Pomalu dostávám barvu. Dobíhá dívka, co mě pronásledovala. Běžela jinou kategorií.

Po pěti minutách dobíhá Barbora. A líčí mi to ze svého pohledu: „Na start přibíhám pozdě, ale přemluvila jsem je a vybíhám, přibližně ve svém čase. Hned na jedničku Tě dobíhám. Naše pohledy se střetly. Obrovsky mi stouplo sebevědomí. Teď ji předběhnu. Utíkám, co to jde, a přebíhám Tě. Už sotva můžu, ale mažu, co to jde. Tak teď rýha. Razím a příkrčená běžím, aby sis mě nešimla. Povedlo se! Teď hustníky. Běžím rychle. Razím. Další dlouhý postup zeleným. Jednu chvíli se mi zdá, že Tě vidím za sebou. Pak razím. A volím dlouhou obíhačku po asfaltce, říkám si, určitě jsem jí už utekla!!! Ještě dohledávám a náhle vidím, že jsi už v dálce a mizíš na další kontrolu. Určitě jsi mě už nemohla vidět. Dohledávám a razím. V tu chvíli se ve mně vše láme a už nemám chuť bojovat. Už ji nedoběhnu a závod dobíhám bez morálu.“

Tak a to je všechno a už víte, proč Nešporovy soupeřily.

Jak spolu souvisí práce manažera a orientační běh?

Tuto úvahu nosím v hlavě už několik let, zraje mi v ní, ale zatím jsem nepociťoval žádný, ani vnitřní, ani vnější, tlak na to, abych ji z té palice dostal na papír. Až letošní naříkání mého nejmladšího syna, který se uvolil zpracovat ročenku tradičně vydávanou na konci každého roku, že je málo příspěvků a že jeho oteček do ročenky píše čím dál míň, mě přimělo konečně konat. A tak se do toho pouštím a věřím, že z toho nevznikne blábol.

Orientační běh jsme začali provozovat někdy v roce 2003. V té době jsem měl za sebou už 4 roky šéfování školského úřadu a dva roky práce ve vedení firmy Huhtamaki v Příbyslavicích, a dá se říct, že už jsem něco málo věděl o tom, v čem ta manažerská práce vlastně spočívá.

Někdy tak po třech letech, kdy jsem začínal přicházet na kloub tomu, o čem to vlastně ten orientační běh je, jsem si začal uvědomovat, jak moc jsou si orientační běh a manažerská práce podobné. Začal jsem o tom přemýšlet soustavněji a občas po závodě (většinou po tom nepodařeném) nechával ulétat myšlenky k tomu,

co konkrétně mají obě činnosti společného, co jsou ty klíčové znaky, které jsou stejné jak pro orientační běh, tak pro manažerskou práci.

Klíčovou podobností je **struktura nutného rozhodování**. Manažer i orientační běžec musí rozhodovat jak strategicky (to jest koncepčně), tak takticky (to jest v podrobnostech). Strategicky myslí při hrubé volbě postupů, takticky potom v detailech při realizaci postupů a dohledávky. V tom je orientáček mezi sporty naprosto jedinečný. U týmových sportů (her) se volba strategií přesouvá od závodníka k trenérovi a u individuálních sportů se při vlastním závodě už žádné strategie neřeší, protože problém postavený před závodníky je předem jasný – v bazénu je všude stejná voda, atletický ovál má všude 400 hladkých metrů, slalomové branky se závodník učí nazpaměť před závodem. Ve všech druhích sportu (snad ještě s výjimkou šachů) neřeší závodník při vlastním sportovním výkonu strategické otázky, vždy jenom ty taktické. U orientáčku ne. A v tom se právě orientační běh nejvíce podobá práci manažera.

Při orientačním běhu musí závodník velmi rychle zjistit a zpracovat **velké množství informací**. Pravda, oproti manažerovi má tu výhodu, že všechny najde v mapě a nemusí pátrat po jiných zdrojích. Ale jinak je to stejné – k dispozici je mnoho informací, z nichž větší část je k ničemu. A jen některé jsou důležité. A zase podobnost – závodník se musí rozhodnout, které informace jsou opravdu důležité a které musí vědomě ignorovat. Klíčové je nalezení správné míry generalizace. A to je klíčové i pro manažera – ten, který se babrá v detailech, skončí na práškách se syndromem vyhoření.

Schopnost oddělit fáze **rozhodování od fáze realizace**. Dobrý manažer umí naprosto jasně a přesně rozlišovat tyto dvě základní fáze řešení problému. Ve fázi rozhodování se problém definuje, pak se hledají alternativy, jejich přednosti, rizika, požadavky na zdroje, pak se definují kritéria rozhodování, pak se podle zvolených kritérií vybere ta nejvhodnější varianta a pak – pozor! – někdo (manažer) rozhodne, která ze z variant se bude realizovat a vezme tím na sebe

Přeji Vám, aby se Vám
i v roce 2010 podařilo

skloubit Váš profesní život
s Vaším bohubilým koníčkem

Martin Klusáček

zodpovědnost za celé řešení problému. Tím okamžikem první fáze končí a nastává fáze realizace, kdy už se nepřemýšlí (nesmí!) o tom, zda jsme náhodou neměli zvolit řešení jiné, a co když to bude špatně, a co když jsme zvolili špatná kritéria a vůbec, proč jsem to musel rozhodovat já. Jakmile manažer začne pochybovat o správnosti rozhodnutí, je to nejjistější cesta do pekel. Ještě horší je zastavit realizaci plánu v polovině a začít rozhodnutí přehodnocovat (samozřejmě existují výjimky, pokud se změni vnější podmínky, nebo se zjistí nějaké zcela závažné skutečnosti, které při rozhodování nemohly být známy). Totéž musí umět i dobrý orientační běžec – zhodnotit informace, rozhodnout se, nepochybovat o správnosti rozhodnutí a zvolený plán realizovat. A jakmile začne rozhodnutí realizovat, už se nesmí zabývat těmi zvrhnutými variantami. Ten, který dlouho váhá, zda oběhnout hustník zleva či zprava, ztrácí víc času než ten, který se rozhoduje rychle, byť i zvolí tu horší variantu. Rovněž k ničemu je, když po dvou stech metrech začnou v mozku orientáka bzikat myšlenky, že to byla blbost, že měl jít raději zprava, začne pochybovat o svém řešení, nesoustředí se a na chybu je zaděláno. A nejhorší je, když v polovině zvoleného postupu začne improvizovat, „napravovat“ zvolené řešení a přecházet z levé varianty na pravou (několikrát jsem to udělal a vždycky to bylo špatně).

Vytrvalá soustředěnost. Podstatou úspěchu v orientačním běhu je schopnost udržet si soustředěnost po celý závod, každíčkou jeho sekundu. Ani na okamžik nevypnout, nedat si pauzičku v myšlení, neulehčovat si to. Zním to velmi dobře – přijde nesoustředěnost z únavy, pocit, že je všechno jasné, chvilka nepozornosti a šup, už nevím přesně, kde jsem. A čas ubíhá. Dobrý manažer potřebuje dlouhodobou soustředěnost také.

Chladnokrevnost v krizi. Všichni jsme to už určitě při závodě zažili – najednou nevíte přesně, kde na mapě jste. Nesoustředili jste se, signály, že něco není v pořádku, jste ignorovali, a když vám došlo, že ta mapa ale fakt nehraje, bylo už pozdě. Kde to jsem? Kdo začne zmateně pobíhat a čučet jen do místa v mapě, kde si myslí, že má být, nebo zůstane jak solný sloup stát na místě a nevěřičně zírat kolem sebe, ten je ztracen. Vítězí ti, kdo dokážou odstínit stres z chyby, nepřipustí pocit marnosti z vědomí, že je závod asi v pytli, zkoncentrují myšlenky a začnou zcela racionálně uvažovat. Stejně je to i u manažera. U něj navíc s tím rozdílem, že se v krizi většinou neocítá sám, ale s celým týmem. O to je jeho zodpovědnost větší.

K tomu navíc patří i schopnost **zapomenout na chyby** ihned, jakmile jsou vyřešeny. Pokud při běhu na následující kontrolu stále přemýšlím, proč a kde jsem na tu minulou udělal tu strašnou minelu, tak jsem na nejlepší cestě udělat další. Kdo umí tyto myšlenky vytěsnit, ten vyhrává. V manažerské práci je to podobné. Analyzovat chyby má smysl až s odstupem času (po závodě) a trápit se jimi nemá smysl vůbec žádný. V tomto ohledu je jistá „splachovatelnost“ výhodou.

Nutnost rozhodovat se **s neúplnými informacemi a v časové tísní**. I když je mapa dobrý zdroj informací, přece jenom se z ní nedá vyčíst všechno. A když přší a závodník nosí brýle, je neúplnost informací zaručena. Přesto se závodník musí rozhodnout, nemůže na křižovatce stát do nekonečna, otírat si brýle a říkat si: „Tak je ten tmavozelený hustník opravdu neprůchodný, nebo se jím proškrábu?“ Prostě to musí risknout a prodat se jím, nebo zvolit jistotu a oběhnout to. Ale vyčítat si po závodě, že to oběhl a ztratil tři minuty, protože ostatní se prodrali, nemá valnou cenu. Manažer má ten nedostatek informací ještě větší, ale i on musí jednoho krásného dne rozhodnout, jinak by škody z prodlení byly větší, než škody z nesprávného rozhodnutí. Jak se říká, mnohdy je lepší blbé rozhodnutí, než žádné. A časová tíseň? Jen ignorant si ji při orientáku nepřipouští. Každý normální chlap a

ženská, který(á) je alespoň trochu ctižádostivý(á), chce, když už ne vyhrát, tak alespoň porazit svého odvěkého rivala (odvěkou rivalku). A hle, časová tíseň je na světě. Špičkový běžec ale umí nezmatkovat a racionálně přemýšlet i v takovéto situaci. A co náš manažer? Ten pracuje v časové tísní permanentně a také on si musí zachovat chladnou hlavu a logické uvažování.

Znát sám sebe a své stereotypy v typických situacích. To patří mezi nejvyšší umění manažera. Špičkový manažer se od dobrého či průměrného neliší v ničem jiném, než že ten špičkový zná velmi dobře sám sebe, ví, co umí dobře a v čem selhává. To první na 100% využívá, na to druhé má své lidi, kteří to dělají místo něho a lépe. On se tím vůbec necítí

ohrožen, protože si je vědom svých kvalit. Tím si otevírá cestu k tomu, že mu nevádí spolupracovat s kolegy, kteří jsou v řadě věcí lepší než on, ba dokonce že takové kolegy vyhledává a obklopuje se jimi. I při OB závodě je důležité vědět, co umím dobře a v čem dělám chyby. Pokud například o sobě vím, že mi nedělá problém rychle přehlédnout terén mezi dvěma kontrolami, bleskově zvolit variantu postupu a realizovat ho až ke kolečku (mám dobré generalizované, strategické myšlení), ale pak mi obvykle dělají problém dohledávky (nemám tak dobře vyvinutý cit pro detail, dotahování projektů do konce a drobnou a trpělivou práci), pak vím, že v první fázi postupu se nemusím ničeho bát, mohu se spoléhat na svůj šestý smysl a nepochybovat o svých rozhodnutích a naopak že se při dohledávce musím víc soustředit, výrazně zpomalit a třeba si i nahlas říkat, co vlastně chci udělat. A když o sobě vím, že když se mi nedaří problém řešit silou, tak mám tendenci ho řešit ještě větší silou, tak k tomu můžu najít protizbraň v podobě toho, že když se na mapě ztratím, tak se vědomě přinutím k tomu, abych se na tu mapu podíval s mnohem větším odstupem a racionálně si připustím, že se můžu nacházet výrazně dál od místa, kde si myslím, že jsem.

Člověk může být dobrý manažer, ale ne nutně respektovaná osobnost. Většina manažerů, kteří byli či jsou svým okolím považováni za osobnost, se vyznačovali vysokou mírou **pokory**. Prostě ze svého postavení nezpychli a dobře si uvědomovali, že nejsou pupkem svět a dosáhli svých úspěchů díky členům svého týmu. A taky věděli, že štěstěna je vrtkavá, a když se daří teď, nemusí se dařit za chvíli. Věděli to,

a nepodělali se z toho. To samé je důležité i pro orientačního běžce. Když se mu výtečně podaří prvních pět kontrol a podlehne sebeuspokojení, určitě udělá na té šesté obrovskou chybu. Správně se má po té páté úspěšné kontrole u něj objevit pokora. Ano, jde mi to dobře, díky bohu, ale bacha, žádné sebeuspokojení, nic nepůjde samo, je třeba se soustředit a pracovat na 100% i nadále.

O tom, že orientační běh vychovává k samostatnosti, odolnosti a zodpovědnosti za svoje činy snad není třeba ani psát. Kdo ten sport zná, tak je mu to jasné. Zoceluje člověka při vyrovnávání se s prohrami způsobenými vlastními chybami a rozvíjí v něm schopnosti unést výhru a chovat se přirozeně i v pochopitelné radosti. I to dobrý manažer pro svoji práci potřebuje.

Všichni manažeři by měli běhat orienták. Je jako zrcadlo - všechny druhy chyb, které člověk dělá v životě a ve své práci, dělá i při orientáku. A pokud v tom zrcadle umí číst, může se z nich poučit a naučit se na ně správně reagovat. Takže je to dobrá škola pro budoucí manažery. Všichni orientační běžci,

kteří u svého sportu přemýšlejí (a to jsou skoro všichni), mají lepší předpoklady stát se dobrými manažery, než ostatní populace. Fakt. Věřte mi.

A víte, proč ve srovnání třeba s fotbalem nebo hokejem je orientačních běžců tak málo? No kolik se asi tak mezi celou populací najde dobrých manažerů ...

Ale třeba se v tom všem, co jsem napsal, mýlím. Ve své současné práci se snažím přesvědčit své kolegy manažery, aby si orienták zkusili, protože jim to pomůže v jejich profesní praxi. Zatím jsem naprosto neúspěšný.

snažil se je ignorovat.

START!

Hned na první kontrolu se až do půlky postupu vezu, rychle namapuji tu druhou půlku a předbíhám ty, co ještě mapují. Na jedničce jsem jako jeden z prvních. Další kontroly jsem šel trochu naslepo jenom na směr, lehká chyba na dohledávce osmičky ale to už je divácký úsek. Vzpomínám si, kdeže je ta kontrola, kterou mám v kempu. Vbíhám do pytlíku úplně tuhej. Těsně za mnou běží jeden soupeř, který mě kvůli lepší volbě předběhne. Konečně cíl. Na čtvrtém místě. Porrazil jsem i mistra Evropy Filipa Hadače (sice díky lepší farstě ale co už). Jím a vyhlížím spoluběžce. Druhý úsek, Honza Grudmann místo na špici udržel, jen ostatní týmy se nějak promíchaly. Čekáme na nejsilnější článek, finišmana Honzu Petrželu. Ještě na divácké se ho drží jiná štafeta. Do cíle už ale běží sám a my si vychutnáváme doběh. Ostatní doběhnou až s odstupem.

MISTŘÍ!!! Plácáme se po zádech a přichází nám gratulovat spousta lidí. Asi půlku z nich jménem ani neznám. Čekáme na vyhlášení, Honza Petržela spěchá do tanečních a já si snažím přes noc v kempu odpočinout. Ráno se přesouváme asi o pět kilometrů dál na závod družstev.

V neděli byla situaci napjatější. Přece jen, štafeta-družstvo se skládá ze sedmi lidí a jde o prestiž mezi oddíly. Jdu třetí, kratší úsek. Po včerejšku si věřím, i když jsem dost unavený ale myslím, že zvládnou udržet, snad i trochu stáhnout. První úsek ale dobíhá až asi s desetiminutovou ztrátou. Naa třináctém místě. Naděje

na slušné umístění se zdá být ta tam. Druhý úsek sice vylepšil umístění o tři místa, ale ztráta zůstává stejná. Vybíhám a všichni soupeři jsou už na trati.

Strašně dlouhá cesta na mapový start a ještě k tomu bez mapy. Jedničku беру směrově, nacházím spíš náhodou, dvojku si už hlídám,

Zbytek závodu bez větších problémů a bez jakýchkoliv soupeřů.

Dvě kontroly před diváckým úsekem konečně vidím prvních. Divácký úsek a povzbuzování spoluběžců. Pytlík je delší, než se zdálo. Dlouho po poli a pak do lesa. Předposlední kontrola. Buším hustník, ale asi trochu ztrácím směr. Hustník sice skončil, ale nevím, jestli jsem napravo nebo nalevo. Chvilí točím volantem a odbíhám doleva. Kámen, cesta, oplocenka – tak už vím – rychle zpět a valím na poslední kontrolu. Ztratil jsem tam asi minutu a něco. I tak se mi ale podařilo lehce zlepšit umístění a snížit ztrátu asi o minutu. Ostatní běžci předvádí skvělé výkony a zlepšují se. Honza Petržela na svém úseku stáhl hodně, ale první jsou pořád daleko. Po předposledním úseku jsme čtvrtí, daleko za prvními a kousek za druhým a třetím. Finišman Honza Grundmann bude mít těžký úkol. Všichni čekáme jak na trní a odpočítáváme na hodinkách půlhodinu, která se táhne mnohem déle. Jsem nervóznější, než před svým vlastním úsekem. První štafeta pořád nikde, přitom už

by tu dávno měli být. Minuta, dvě, tři, šest. Konečně se objevuje první štafeta-Hradec Králové, kteří vedli skoro od začátku. Asi čtyři minuty po něm vybíhá z lesa – Honza Grundman. Řveme jek na lesy a odpočítáváme průběh další štafety, která je nakonec asi tři minuty za námi. Čekáme na doběhu a vychutnáváme si stříbrný finiš.

Přestože jsme byli „až“ druzí, cením si tohoto úspěchu víc, než toho, z předešlého dne. Opět nám gratuluje spousta lidí, některé si pamatuju ze včerejška. Slavíme. V Lokomotivě Trutnov zůstávám i tento rok. Komu by se taky chtělo po dvou medailích odcházet jinam ;-). Všichni členové mistrovské štafety navíc zůstávají v dorostenecké kategorii i v roce 2010, což je příslibem dalších dobrých výsledků.

3. Délky a počet okruhů. Naše štafety sestávaly ze 3 okruhů, které absolvoval každý běžec (dvojice tedy běžela celkem 6 okruhů). Okruhy byly postaveny na směrné časy 20 minut. Každý závodník tedy absolvoval 60 minut běhu, čas vítězné štafety byl 120 minut. To se ukázalo jako naprosto ideální, žádný ze závodníků si na délku tratě nestěžoval. Kvůli 60 minutám běhu stojí za to za závody cestovat. Navíc 20 minutový okruh svádí k rychlému běhu, ale odpočinek mezi okruhy není tak dlouhý, aby se nemuselo se silami hospodařit. Zvažovat se dá i model se 4 okruhy pro každého (8 okruhů pro dvojici) s délkou 15 minut na okruh (znovu celkem 60 minut běhu). Závod by byl ještě dynamičtější, s častějším průběhem centrem. Problém by nastal se stavbou okruhů, protože by se trať nedostala tak daleko od centra a stavitel by se musel vypořádat s velkou hustotou kontrol v bezprostřední blízkosti centra.

Jméno	Okruh A	Okruh B	Okruh C
Hájek Daniel	18:20	18:34	17:24
Malý Ondřej	20:18	17:57	17:35
Liščinský Zdeněk	19:25	18:47	19:44
Kozák Osvald	18:01	17:03	17:12
Jansa Jiří	18:23	17:35	18:14
Kopáček Jan	18:02	19:36	18:31
Kratochvíl Martin	20:11	19:39	18:29
Prášil Marek	19:04	19:12	18:52
Fučík Karel	17:46	18:38	17:35
Mazal Zdeněk	22:49	20:16	19:59

4. Stavba okruhů. Okruhy měly charakter kratší krátké tratě, pro H21 v délce 3 km a 14 kontrol. Každý z okruhů mířil do jiné části mapy, všechny ale byly stejně dlouhé a se stejným počtem kontrol. Důležité ale bylo, že se všechny běhaly i přibližně stejně rychle - žádný z nich nebyl jasně rychlejší než

ostatní - viz tabulka s časy běžců z prvních pěti štafet. To je samozřejmě velmi důležité pro zachování dramatickosti závodu.

5. Střídání okruhů. Zvolili jsme systém, kdy oba závodníci běželi nejdříve jeden okruh, pak druhý a pak třetí. To nám umožnilo, že jsme nemuseli vybírat po doběhu mapy, neboť se závodníci ve dvojici nemohli informovat o záludnostech toho kterého okruhu. Tento systém umožňoval 6 kombinací: AABCC, AACCB, BBAACC, BBCCA, CCAAB, CCBBA. Vzhledem k tomu, že okruhy samy o sobě nejsou farstované, to může být slabinou, protože šestina (příliš velký počet) dvojic má naprosto stejnou trať a pokud jsou závodníci vyrovnání, mohou se navzájem uviset. Za úvahu by proto stál systém, kdy každý z okruhů (A, B i C) by byl farstovaný ve dvou variantách. Vzniklo by tak 6 okruhů (A1, A2, B1, B2, C1, C2), přičemž pokud by první závodník z dvojice běžel např. A1, druhý by běžel A2 a opačně. Tím se počet kombinací zvýší a závodníci na stejném okruhu nevědí, kdo jde s nimi stejnou farstu.

Za úvahu by také stál model stejného pořadí okruhů pro všechny dvojice s výše zmíněnou vnitřní farstou. To znamená, že pořadí okruhů pro všechny dvojice by bylo A1 (nebo A2), A2 (A1), B1 (B2), B2 (B1), C1 (C2), C2 (C1).

Tím by byl závod po celou dobu kontaktní a zachoval by si napětí, které v sobě má klasický štafetový závod.

6. Průběh centrem, pytlík. Zvolili jsme varinatu velmi krátkého pytlíku (2 kontroly, cca 2 minuty) v polootevřeném prostoru sousedícím s loukou. To se ukázalo jako velice vhodné řešení zvyšující dynamiku závodu. Doporučujeme.

Rovněž tak naprosto dokonalý byl systém kruhového objezdu (viz

obrázek), kterým jsme řešili trojnásobné křížení tratě: z předávky k mapám a na mapový start, z divácké kontroly do pytlíku, z pytlíku do cíle (na předávku). Kruhový objezd centralizoval průběhy závodním prostorem, zvyšoval přehled o průběhu závodu, umožňoval komentátorovi upozorňovat na čelo závodu a závodníkům připravit se na svůj další úsek. Kruhový objezd jako systém křížení tratí vřele doporučujeme všem stavitelům štafet.

7. Počítačové zpracování. Klíčová záležitost. Vzhledem k tomu, že tento typ závodu se dosud v ČR s pomocí SI jednotek a čipů nikdy nepořádal, neexistoval pro počítačové zpracování žádný ověřený SW. My jsme náš závod zpracovávali v programu OORG, přičemž celé září a polovinu října ho jeho autor Zbyněk Černín intenzivně upravoval pro potřeby tohoto formátu závodu. Úpravy byly nakonec provedeny včas a program svoji funkci zvládl. Největší obavu jsme měli z nutnosti vyčíst čip po každém okruhu. Kdyby se totiž do závodu přihlásilo např. 200 štafet, tak bychom museli během jednoho okruhu (do 20 minut) vyčíst 200 čipů, což je 10 za minutu a to už je dost velký fofr. Pokud bychom to nestihli, závodník by se nedostal včas na svůj další úsek. K nám přijelo štafet 60, což problém nebyl. Při velkých závodech by ale pořadatel toto úzké místo řešit musel - u běžných závodů nezáleží na tom, jak rychle se čipy vyčítají, protože závodník se do závodu už nevrací. Dokonce i při krátkodobém selhání vyčítání se nic moc neděje. Pouze se zpozdí výsledky a pár lidí musí déle čekat. Při závodu dvojic by ale selhání vyčítání fatálně ovlivnilo průběh závodu.

8. Vyčítání čipu po každém okruhu. Před každým okruhem si závodník musí vynulovat čip. Proto si ho také musí po každém okruhu vyčíst, aby se data neztratila.

Na to řada běžců v závodnické euforii zapomněla. Pořadatel by proto měl vyčítání čipů postavit hned za východem z doběhového koridoru a to tak, aby kolem něj závodník prostě MUSEL projít. To, že někdo po dokončení okruhu čip nevyčetl, je sice jeho chyba, ale pořadatel by měl udělat vše pro to, aby se tak nestalo.

Na závěr. Štafety dvojic jsou opravdu velice atraktivní závody, které se dají pořadatelsky docela dobře zvládnout. Do závodů v OB přinášejí oživení a závodníkům nový druh zážitků. Svědčí o tom i jejich ohlasy, z nichž všechny byly mimořádně pozitivní. Náš oddíl Americké štafety v každém případě v příštím roce uspořádá

znovu. Věřím, že na základě našich zkušeností se o jejich realizaci pokusí i jiné oddíly a že si časem získají takovou prestiž, že se v nich budou pořádat i Mistrovství republiky, Evropy nebo rovnou světa.

Týnské údolí 1 : 5 000 E = 2m

Značky na mapách pro orientační běh

Vysoký, průběžný, průchodný, neprůchodný les	
Louka, step (mýtina), řídký les, zpevněná plocha	
Řídký a hustý podrost, soukromý pozemek, rybník	
Budova, skalní útvary a sráčky, výrazné kameny, zed	
Vrstevnice, sráz (mez), hluboká rýha, mělká rýha	
Hluboké a mělké jámy, kupky, plošinky, kamenné jámy	
Široká cesta, pěšina, pěšinka	
Výrazné stromy a keře, sochy a jiné umělé objekty	
Hranice porostů, balvany	
Nízký, nepřekonatelný plot	
Potok, příkop (s vodou)	
Studna a pramen, bažina	
Schody, písčité plocha	
Posed, krmelec	
Podloubí, průchod v plotu	

Evidence map	08 07 15 V
Stav	srpen 2008
Mapovali	Matěj Klusáček Martin Klusáček
	Miroslav Oráček Petr Hraníčka (revize M.K.)
Hlavní kartograf	Martin Klusáček
Kresili v OCAD 9	každý svůj díl
Podklady	ZM 1:5 000, ortofoto
Správce mapy	M. Oráček, OOB Třebíč, J. Suka 22, 674 01 Třebíč

Použití při poruše elektronického ražení

R1 R2 R3

Silvestrovskovánoční dovolená

Lukáš Kříž

Je 1.1.2010 16:33. Druhý termín na zaslání článků do Ročenky skončil před pár hodinami. Přesto zasedám k počítači až teď. Ne, že by předtím nebyl čas, už jsem takto párkrát zasedal, ale něco ze sebe dostat ne a ne. Už jsem se ale rozhodnul: Popíšu vám svoje výkony za posledních pár dní.

Plán byl podobný jako každý jiný rok. Hned po Vánocích vyrazit s hradečkama do Krkonoš a prožít krásný týden plný zábavy a lyžování. Osud tomu ale chtěl jinak. Léňa nastoupila od prosince do pracovního procesu a ve zkušební době dovolená rozhodně prý nebude. Dobrá tedy, když nebudou výkony na horách, budou doma.

Na Štědrý den se koná tradiční orientácká procházka-výběh. V posledních letech spíše ta procházka. Co takhle se vrátit zpět k běhu? Hned píšu výzvu na stránky. Odezva veškerá žádná. Třeba někdo překvapí a nebudeme tam s Léňou jediní v běhacím. Bohužel jsme, ale je to vaše škoda, výběh na Pekelňák utíká jedna radost. Nahore sice žádný panorámata, mlha se drží, potvora. Po seběhu domů ještě stíháme Koubabus a hurá domů na rybí polívku. 9,3km 270 převýšení.

Na Štěpána vybíhám s Léňou z Řípoava do Sokolí a odtud na Třebíč. Léňa na kopci přímo domů, já po nové cyklostezce do Poušova, pak Polankou a Libušákem do Boroviny a zpět domů. 12,5km 250m převýšení.

Rajnoškovi pořádají v neděli „Chaloupecké kufrování“. Není o čem přemejšlet, je to za bukem a přece jen už nám ta mapa po 2 měsících chybí. Na Chaloupkách už na nás čeká solidně zaplněné parkoviště. Les v okolí chaloupek není z nejzajímavějších, ale na takový

sranda závod postačuje výborně. Po předvčerejším celodenním cpaním pupku do kopců funím jak stará lokomotiva, ovšem světe div se, je z toho 1. místo. Asi se cpalí všichni stejně, možná ještě víc.

Den však ještě není u konce. Večer na Kopce přijíždí kolona jihlavských lampiónů. Koná se tradiční Vánoční florbalový souboj TTR vs. SJI. Jihlaváků se schází dvojnásobek co nás. Snad na tom budeme alespoň technicky lépe. Po prvních 20 vteřinách víme, že nebudeme. Rovnáme se možná tak nasazením. Hrál se dlouhé 2 hodiny. Skóre asi nikdo neví, ale odhaduji něco jako 21:10. Ale bylo to příjemné

zapocení. Tímto posílám gratulaci do Jihlavy a doufám, že příští rok se opět utkáme. Třeba trochu víc potrénujeme....3,7km 90m převýšení, 120 minut tělocvična.

Další den ráno si připadám jako lazar. Po florbalu bolí záda, zadek, ruce...nehnu se z domu. Ale abych nebyl úplná lemra, domlouvám na úterý výběh s Pavlem Ptáčkem.

Úterý je tu. Stav se trochu zlepšil, ale stále žádná sláva. Jdeme objevovat nové cesty kolem lesíka u Zakřanského hřiště. Cesta ovšem po seběhu k říčce končí, tak běžíme asi kilometr po kolejích. Připadám si jako střelenej jelen. Natahuju krok, aby mi to vycházelo na pražce. Je to ale makačka, tak občas klopýtám, krátím krok, vlním se jak housenka. Po seběhnutí na cestu je to mnohem lepší. Dokonce i Pavlovi občas utíkám, což vůbec není zvykem. Mám ze sebe radost ;-) 16,7km, 390m převýšení.

Středa je odpočinkový den. Večer rodinná bowlingová párty. Po počátečních nezdarech nacházím správnou techniku a nechávám zbytek rodiny za mnou. Zítra tradiční Silvestrovský běh na Klučovskou horu.

Podle propozicí je start v 9:00 před Zemědělkou na Žemlovce. Vstávám tedy chvíli po sedmé, abych něco snědl a neběžel hladový. V 8:30 stojím před školou a už se mi něco nezdá. Nikde žádné blázen v elastákách, jenom lidi na zastávce na mě koukají jak na blázna. Jdu do školy, všude prázdno. Naštěstí mě

odchytil školník a říká, že start je v 11:00. Sakr pakr, dyť tam bylo od devíti. Balím tedy pár svých švestek a zpátky domů. Zkontroloval jsem, že nejsem úplný idiot. Na dvou běžeckých serverech byl start v 9:00, na jednom(který jsem nekontroloval) v 11:00. Zlatej orientáček, říkám si. Tam by se tohle stát nemohlo. V 10:30 už je všechno v pořádku a všude se prohání natěšení běžci. 3,2,1,Start. No běh žádná sláva, ještě trochu cejtím nohy od úterý. Ale nevzdávám se a po 43 minutách a pár vteřinách jsem zpět z 10,5 km trati. Rychle převlíknout a rychle do Brna vyzvednout Léňu.

Silvestrovský večer se nesl česky tradičně ve velkém množství jídla. Pití naštěstí jen přiměřeně. Na Nový rok chvíli po snídani (ve 13:27) s Léňou vyrážíme vypořít včerejší nabrané zásoby. Autem se přiblížíme do Ketkovic a odtud kolem

Oslavky a Ketkováku na Kraví horu a kolem Chvojince zpět do Ketkovic. Škoda tý mlhy...bývají tam kráááásný výhledy. Kdo to tam nezná, doporučuju. 15,4 km. 640m převýšení.

Zítří odpočinek a když zdraví vydrží, tak si 3.1. zaběhnu svůj první půlmaratón - Tuřanský.

Teď ovšem je potřeba moje dílo

uložit a odeslat Honzovi, aby to ještě zařadil do Ročenky. Pokud ne, vyvěším to na stránky, když už se s tím píšu.

Lenka Ratkovská

Protože mě Luky určil svým literárním kritikem, zasejč pro mě nebude jeho článek překvápkem. On by teda nebyl stejně, poněvadž o jeho nechutným běhání vím. A tak při prokousávání se článkem přemýšlím, co tím vlastně chce říct. Jako první mě napadá, že asi chce jít příkladem a dokázat, že lze v pohodě do Dříče naběhat přes 100 km. Další možností je, že chce dát tipy na zajímavé trasy. Ale nejspíš to bude tím, že se chce strašně moc pochlubit novými hodinkama, svou nejlepší hračkou za poslední cca rok. Nevšimli jste si snad údajů o převýšení u každé štreky??!! Věřte, že neseď večer co večer nad mapou a nepočítá. Vyplývá z toho jednoduchá věc: Pokud vás ven nedostane vaše ocelová vůle, poříd'te si drahý dárek, který do vás vidí jak do hubených koz a důvod k makání je na světě. No, a k tomu je ještě prima všeco zveřejňovat na netu a hecovat s kámošem za kolik minut na kilák to půjdou příště ... Přes veškerou podporu k brutálnímu zlepšení v nové sezóně mi řekněte, kdo má pořád prát ty zašvihány hadry???!!!

Prognóza budoucnosti třebíčského OB

Stanislav Semerád

Už několik roků se ukazuje, že náš oddíl bude mít za několik let silné zastoupení v žákovských kategoriích. V srpnu už někteří z nich trénovali s rodiči – závodníky jak přežít týden pod stanem.

Zatím je vidět, že největší zájem o Káťu a Škubánka měli Kubík, Tomášek, Evička, Marjánka, Janinka a Honzík. Pro jiné povinnosti byla z této tréninkové jednotky uvolněna Verunka. Lenička už v tuto dobu bojovala na trati.

ZHODNOCENÍ SEZÓNY 2009

Mirek Orálek

I když Vám to možná připadá nudné - jsou tady pravda většinou samá čísla, pořadí, body a různé zkratky - přesto Vám vřele doporučuji pročíst si tato statistická data. Zjistíte, že naše výsledky v tomto roce opět byly občas vynikající, sem tam výborné, často velmi dobré většinou solidní, pravda někdy horší, sem tam pod psa a občas k vzteku. Jak už to v životě chodí někdy něco vyjde, někdy nevyjde. Ale podstatné je, že po každém závodě říkáme: „Příště jim to ukážeme!“ . A tak čtete, jak jsme jim to ukázali:

1. Sportovní část

Nejdůležitější jsou opět vyběhnuté licence pro příští rok. A licenci získal vynikajícím 9. místem z 28 běžců v A žebříčku Honza Klusáček. Poprvé v kariéře si A licenci vyběhla výbornými výsledky taky Zuzka Fialová, která skončila na 2. místě v B žebříčku Čechy. Škoda, že do bojů v A a B žebříčcích nezasáhli Martin Fiala a Michal Koutný.

V B žebříčcích bojovali ještě naši veteráni. Nejlépe si vedl Jirka Koudelný na Moravě 8/21, v Čechách naše barvy hájili Maruška Nešporová 16/20, Jitka Klusáčková 21/24, Honza Nešpor 12/23 a Martin Klusáček 14/22.

Loňský rekord v počtu běžců za oddíl TTR jsme letos nepřekonali, přesto je šedesát dva běžců, tj. registrovaných členů oddílu nebo závodníků, kteří odběhli za TTR alespoň jeden závod, myslím úctyhodná. Všichni dohromady jsme odběhali 747 etap, loňský rekord jsme tedy také nepřekonali. Největšími nadšenci letos byli Jirka Koudelný s odběhnutými 36 etapami, Mirek Orálek s 35 etapami, Liba Orálková s 34 etapami těsně následovaní Lenkou Ratkovskou a Honzou Nešporem s 32 etapami a Honzíkem Nešporem s 31 etapami. V tomto počtu nejsou opět započítány pro náš oddíl přece jen méně běžné odrůdy orientáku (LOB, noční, štafety, rogaining, HROB, Brutus a podobně a ani žádné zahraniční závody a bohužel také závody, jejichž pořadatelé mají zavirované stránky).

Úspěchy našeho oddílu:

V dlouhodobých žebříčcích LV jsme se letos na velkou bednu dostali celkem ve 32 případech a přesně 16 krát jsme stáli v roce 2009 na nejvyšších stupíncích žebříčků LV. Jmenovitě: šestá místa obsadili Lenka Ratkovská, Petra Syslová a Jana Zháňalová (jaro) a Jirka Koudelný (podzim), pátá místa Lukáš Kříž a Dana Fialová (jaro) a Věrka Fialová, Dana Fialová a Mirek Orálek (podzim), čtvrtá místa Jana Novotná, Tomáš Koutný, Jirka Dvořáček, Honza Nešpor a Martin Klusáček (jaro) a Lenka Ratkovská a Jirka Dvořáček (podzim), třetí skončili Lucka Jirásková, Honzík Nešpor a Jirka Koudelný (jaro) a Jana Novotná, Lucka Jirásková a Tomáš Koutný (podzim), na druhém místě se umístili Iva Syslová (jaro) a Iva Syslová, Kuba Jirásek a Honza Nešpor (podzim) a ve svých kategoriích slavně zvítězili Jitka Klusáčková, Liba Orálková a Kuba Jirásek (jaro) a Jitka Klusáčková, Liba Orálková a Honzík Nešpor (podzim).

Určitě je potřeba zdůraznit a zopakovat vybojované A licence Honzy Klusáčka a Zuzky Fialové v A a B žebříčcích Čechy.

Za oddílově vydařené závody (tím myslím, že se vydařily většině členů oddílu) bych vybral především 5. LV v Růžené, 8. LV v Příbrami a 3 etapu na pětidenních v Novém Boru.

Letošní bednová umístění na druhém nebo třetím místě:

Maruška N. ml. LV7,13,16, LUD1, CVČ3; *Jana N.* LV5,14,17; *Věrka F.* LV8; *Honzík N.* LV1,5,13, HSH2, HSH3, LUD1, LUD2, LUD3; *Matěj H.* LV4; *Tomáš K.* LV5,14; *Zuzka F.* ŽBč2,3,4,5; *Lenka R.* LV1,14, CSM1; *Petra S.* LV5,7; *Lucka J.* LV13,16; *Kuba J.* LV6,14,16; *Martin F.* LV7; *Jěna D.* LV12; *Roman V.* LV10,11; *Iva V.* LV10; *Dana F.* LV17; *Iva S.* LV1,5,6,7,13, LUD1, LUD2, LUD3, CVČ2; *Jitka K.* LV1,14,15,16, MČRkl; *Liba O.* LV1,11, LUD1, LUD3; *Honza N.* LV1,13,15, LUD3; *Mirek K.* LV6; *Jirka K.* LV7,8, LUD1, LUD3, SIL1, SIL4; *Martin K.* LV7; *Mirek O.* LV14, LUD2. To je celkem 72 stříbrných a bronzových medailí.

A letošní vítězná umístění :

Maruška N. LV9,15, LUD3; *Honzík N.* LV4,14; *Tomáš K.* LV13; *Honza K.* MČRkl; *Honza V.* LV17; *Adam H.* LV13; *Bohouš P.* LV4; *Zuzka F.* ŽBč7, ŽBč8; *Lenka R.* MČRkl; *Petra S.* LV6; *Radek N.* LV6; *Roman V.* LV8,12,15,16; *Iva S.* LV10,14,15, ADV2, ADV3, HSH1, HSH2, HSH3, CVČ1, CVČ3, MČRkl; *Jitka K.* LV5,6,7,9,11,13,17; *Liba O.* LV6,8,12,13,14,15,16,17, LUD3; *Honza N.* LV5,14, LUD2, MČRkl; *Jirka K.* LUD2. A to je celkem 51 zlatých medailí.

V jarním žebříčku LV jsme dopadli takto: Věrka Fialová 8/8, Jana Novotná 4/8, Zuzka Fialová 17/35, Jana Dvořáčková 29/29, Magda Dosbabová 12/35, Maruška Nešporová 20/35, Lenka Ratkovská 6/35, Lucka Jirásková 3/29, Petra Syslová 6/29, Lenka Tomková 20/29, Lenka Palátová 22/29, Jitka Mašterová 24/29, Jitka Klusáčková 1/19, Iva Syslová 2/19, Dana Fialová 5/19, Jana Zháňalová 6/19, Liba Orálková 1/4, Honzík Nešpor 3/16, Honza Klusáček 29/52, Tomáš Koutný 4/9, Honza Vacek 9/9, Radek Nováček 8/41, Kuba Jirásek 1/41, Michal Koutný 23/41, Martin Fiala 30/52, Pavel Herceg 34/41, Ondřej Křižan 41/41, Jirka Dvořáček 4/52, Roman Věžník 9/41, Lukáš Kříž 5/52, Matěj Píro 21/52, Marek Dosbaba 13/41, Jéňa Dvořáček 17/41, Honza Nešpor 4/28, Svaťa Sysel 18/39, Vladimír Koutný 32/39, Petr Fiala 29/39, Jirka Koudelný 3/39, Martin Klusáček 4/39, Mirek Orálek 9/39.

V podzimním žebříčku LV jsme si vedli následovně: Věrka Fialová 5/6, Jana Novotná 3/6, Zuzka Fialová 10/27, Maruška Nešporová 16/27, Jana Dvořáčková 11/27, Lenka Ratkovská 4/27, Magda Dosbabová 26/27, Lucka Jirásková 3/15, Jitka Klusáčková 1/12, Iva Syslová 2/12, Dana Fialová 5/12, Jana Zháňalová 9/12, Liba Orálková 1/3, Honzík Nešpor 1/11, Honza Klusáček 24/41, Tomáš Koutný 3/6, Kuba Jirásek 2/16, Radek Nováček 9/16, Martin Fiala 28/41, Lukáš Kříž 7/41, Jéňa Dvořáček 21/41, Jirka Dvořáček 4/41, Roman Věžník 7/16, Honza Nešpor 2/20, Svaťa Sysel 18/34, Petr Fiala 33/34, Vladimír Koutný 25/34, Jirka Koudelný 6/34, Mirek Orálek 5/34, Martin Klusáček 13/34.

V Lize Vysočiny družstev jsme skončili jaro - podzim: naši žáci -/6 - -/7, naši dorostenci 5/8 - 6/8, naši dospělí 3/10 - 3/10 a naši veteráni 1/12 - 1/12. V klubech Vysočiny jsme skončili na jaře 6. a na podzim rovněž 6. ze 12 zúčastněných oddílů.

V „A“ žebříčku H16A vybojoval Honza Klusáček vynikající 9. místo ze 28 zúčastněných.

V „B“ žebříčku Čechy Zuzka Fialová skončila 2. z osmi bodovaných účastnic v D20B, Maruška Nešporová v D35 skončila 16. z dvaceti běžkyň, Jitka Klusáčková v D45 vybojovala 21. místo z 24 účastnic. Honza Nešpor získal 12. místo z 23 borců v H45 a Martin Klusáček vybojoval v H50 14. místo z 22 běžců.

V „B“ žebříčku Morava nás reprezentoval pouze Jirka Koudelný a vybojoval 8. místo z 21 závodníků.

V ženském rankingovém žebříčku útočila na první stovku žen Lenka Ratkovská a nakonec skončila na 106 místě s 6872 body, což je myslím historicky nejvyšší umístění borčyně TTR za existenci rankingu, 187. je Zuzka Fialová se ziskem 5557 bodů, dále 189. Jana Dvořáčková-N.M. 5537 bodů, 237. Maruška Nešporová st. 4875 bodů, 275. Magda Dosbabová 4054 bodů, 506. Lucka Jirásková 1162 bodů,

733. Petra Syslová 207 bodů, 779. Lenka Palátová 65 bodů a 785 Zuzka Křižanová 11 bodů. Celkově bylo hodnoceno 785 žen.

V rankingu u mužů se opět dostal do výborné dvoustovky Jirka Dvořáček 166. se 7214 body, do třístovky pak 226. Martin Fiala 6815 bodů a 234. Lukáš Kříž 6734 bodů. Dále následují 443. Roman Věžník 4388 bodů, 444. Jéna Dvořáček 4373 bodů, 476. Honza Klusáček 4040 bodů, 596. Matěj Píro 2621 bodů, 660. Kuba Jirásek 2039 bodů, 674. Radek Nováček 1901 bodů, 807. Marek Dosebaba 1071 bodů, 998. Michal Koutný 416 bodů, 1076. Mirek Koutný 240 bodů a 1103. Pavel Herceg 193 bodů. Celkově bylo hodnoceno 1150 mužů.

V Českém poháru veteránů se naši veteráni umístili: Jitka Klusáčková 137. se 70 body, Liba Orálková 159. s 62 body, Iva Syslová 180. s 52 body, Maruška Nešporová st. 259. s 29 body a Dana Fialová 503. se 3 body. Jirka Koudelný byl nejlepší z našich mužů 54. se 152 body (11. ze 109 běžců v kategorii H55), Honza Nešpor 74. místě se 136 body, Miroslav Orálek 162. s 86 body, Martin Klusáček 209. se 68 body a Svaťa Sysel 608. se 14 body. Celkem bylo hodnoceno 503 žen a 831 mužů.

Na rodinných štafetách dosáhli možného maxima Klusáčkovi a slavně zvítězili mezi 48 štafetami v kategorii open.

MTBO zaznamenalo také skromnou účast jezdců TTR. Alespoň jednoho závodu se za TTR zúčastnili Jana a Jedna Zháňalovi, Zuzka Klusáčková a Lucie Kozáková. Hezké umístění vybojoval Jenda 13.6. na Volárně kdy skončil 15. ze 34 jezdců a především na pětidenních závodech v Plzni, kde v druhé etapě vybojoval 11. místo ze 46 jezdců a zároveň Zuzka Klusáčková, která shodně ve druhé a čtvrté etapě dojela 4. z dvanácti zúčastněných. Největší úspěch zaznamenala Zuzka vybojováním bronzové medaile na MČR na krátké trati.

2. Činnost oddílu

Rok 2009 započal lednovou schůzí oddílu, kde jsme obdrželi vysoce kvalitní ročenku OOB Třebíč. Pročetli jsme texty, prohlédli obrázky, zavzpomínali na minulý rok a začali se těšit na ten další. První sportovní akcí nového roku bylo již tradiční Tříkrálové kritérium, z jehož základů vzešel podzimní unikátní oblastní závod dvoučlenných štafet – o něm předpokládám bude více v některém ze článků ročenky.

Jako každoročně již v tradiční podobě probíhaly tréninky od listopadu do února v tělocvičně a na své si zase přišly všechny věkové i výkonnostní kategorie, protože kromě tělocvičny pro dospělé běží, dá se říci také již tradičně, také tělocvična pro děti.

Letos jsme se na jaře předvedli opět v nových oddílových tričkách. S logem OOB Třebíč (papírákem) nám všem moc slušela.

Orientáckou sezónu v prvním ostrém závodě zahajuje řada členů pravidelně Jarním pohárem. Letos jsme již při jeho průběhu museli myslet na námi pořádaný závod Ligy Vysočiny v Lesné.

11. dubna se nám krásné slunečné počasí pokoušelo vynahradit to šílené martyrium (zima, déšť, sníh) z probíhání tratí před závodem. Již několik let se nám daří pořádat vysoce kvalitní bezproblémové závody, což se podařilo i v Lesné. Myslím, že závodníci od nás odjíždějí spokojeni, což je vždycky příjemné pro všechny pořadatele za tu námahu spojenou s pořádáním. V tomto roce jsme myslím poprvé zajišťovali vlastními silami bufet (Lenka, Lukáš a spol.) a také to výborně zvládli. Takže opětovně všichni zúčastnění organizátoři zaslouží veřejné velké poděkování.

V průběhu jara nás především Roman protáhl několika kvalitními mapovými tréninky. Myslím, že velkou odezvu měl především tzv. mikroO na druhé školní mapě (po loňském Týnském údolí), která vznikla pod hlavičkou OOB Třebíč. Romanův Konín je sice maličký kus lesa, ale dalo se tam přesto umístit přes šedesát pravých i klamných kontrol, ze kterých jsme samozřejmě museli vybrat ty „pravé“.

Těsně před prázdninami uspořádala ZŠ Valeč branný den, jehož součástí byl i propagační závod v OB, který organizoval rovněž Roman. Závodu se zúčastnilo přes čtyřicet žáků ZŠ.

Myslím, že je nutné se zde zmínit také o mistrovském titulu Honzy Klusáčka na MČR štafet a druhém místě v mistrovství družstev, i když těchto úspěchů dosáhl jako hostující člen TJ Trutnov.

V rodinných štafetách v kategorii open dokázali Honza, Matěj a Martin Klusáčkovi porazit zbytek světa a vybojovali vynikající první místo, když udolali ostatních 47 rodin.

Podzim 2009 bude pro náš oddíl navždy spojený se závodem dvoučlenných štafet. V prostoru Hrádku a Týnského údolí proběhl organizačně opět vysoce kvalitně zvládnutý závod, který měl řadu guinessovských parametrů.

Na úplný závěr roku se stává příjemnou povinností zúčastnit se Matějova Hujer cupu – letos se sjelo 57 běžců, z toho rovných čtyřicet jich běželo v prestižní kategorii Velký Hujer.

Náš oddíl se rozhodl přihlásit do kandidatury na MČR na krátké trati v roce 2011 a v listopadu byl skutečně vybrán jako pořadatel MČR. Webovou kandidaturu jejímž autorem byl Roman Věžník a tvůrcem loga Honza Klusáček, můžete shlédnout na oddílových stránkách. Přípravný výbor závodu (Martin Klusáček, Petr Hobza, Roman Věžník, Lukáš Kříž, Mirek Orálek) vytvořením této kandidatury a prvními

schůzkami zahájil organizaci této významné akce. Pevně věříme, že s pomocí členů a příznivců oddílu toto pořadatelství opět zvládneme k naší spokojenosti a samozřejmě tím ke spokojenosti účastníků MČR.

Teoretická příprava členů oddílu se letos opět rozšířila a další členové oddílu se zdokonalovali na semináři trenérů a stavitelů tratí a také na našem oddílem pořádaném školení

R3. Protože jsem se již několikrát podobných akcí zúčastnil, musím konstatovat, že Roman jako školitel připravil nejkvalitnější a nejpestřejší školení a kdo se zúčastnil, určitě odcházel nebo odjížděl s vědomím, že to byla účelně strávená sobota.

Pravidelné předvánoční setkání členů, příznivců a přátel letos nasměrovalo naše kroky po delší odmlce do Libušina údolí.

3. Různé

Z mimosportovních události patří sem, na první místo, vždy vítání nové drobotiny.

Letos jsme nadšeně gratulovali pyšným rodičům a přáli životní štěstí Šimonu Prášilovi a Verunce Věžníkové. Těsně před předáním tohoto článku do „redakce“ se rozšířil stav příznivců oddílu o Elišku Dvořáčkovou, které samozřejmě rovněž, stejně jako i jejím rodičům, patří všechna blahopřání.

Další gratulace patří také našim jubilentům. Lenička Mašterová (5), Věrka Fialová (15), Vlasta Maštera (45), Jirka Koudelný (55) a především Matěj Klusáček (20), Roman Věžník (30) a Bohunka Semerádová (60). Všem přejeme pevné zdraví a trvalou lásku k OB.

4. Výhled

V závěru listopadu proběhla jako každoročně valná hromada oblasti Vysočina, ve druhé polovině ledna se bude konat členská schůze TTR.

Oblastní závod pořádáme 1. května naposledy na Mařence, tentokrát opět klasiku po dlouhé době z Dašova. 2.10. pořádáme opět závod dvoučlenných štafet. Tentokrát na mapě Březová-jih z Říмова, z prostoru shromaždiště loňských béček.

Po celý rok budeme samozřejmě připravovat a ladit organizaci MČR KT.

Každé toto hodnocení sezóny končí výzvou. Jako každoročně: pište, foťte, poznamenávejte si, rok uteče jako voda a bude se tvořit nová ročenka OOB Třebíč – ať máme stále co číst a na co koukat.